

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 3

Març 2011

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

3

Tarragona, març de 2011
3a època. Núm. 452

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Decret d'actualització de les ofrenes, estipendis i taxes pels serveis sacramentals i administratius a la nostra arxidiòcesi.....	91
Decret d'erecció de la 'Fervorosa y Humilde Hermandad y Co-fradía de Nazarenos de Nuestro Padre Jesús de las Penas en su Prendimiento, Nuestra Señora del Consuelo y Señora Santa Ana' del Vendrell i aprovació de les noves 'Reglas'	92
Carta en ocasió dels 100 anys de l'actual edifici de l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Reus.....	93
Carta informativa	94
Homilia en la solemnitat de la Mare de Déu de la Candela de Valls	95
Homilia en la clausura de l'Any Jubilar de la Mare de Déu de la Candela de Valls.....	98
Homilia pronunciada a l'església de Sant Pere d'Antakya.....	100
Escrit per a la Campanya contra la Fam en el Món de Mans Unides per al 2011	102
<i>Als Quatre Vents</i>	
332. La classe de religió, àmbit per a edificar la persona	103
333. El Papa i els malalts	104
334. Els nous màrtirs.....	105
335. El deure d'evangelitzar	106
Activitats del mes de febrer de 2011.....	108

Documents

Relació d'ofrenes, estipendis i taxes	111
---	-----

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments dels membres del Consell Pastoral Diocesà	112
Convocatòria a la reunió n. 19 del Consell Pastoral Diocesà.....	113
Temes tractats en les reunions n. 206 i 207 del Consell Episcopal.....	114
Comunicat de la reunió n. 20 del Consell del Presbiteri	115

Delegació diocesana de pastoral de joventut

Presentació de l'activitat Troba'11 del 9 d'abril de 2011	116
---	-----

Secció documental

Sant Pare

Missatge per a la Quaresma 2011.....	118
Missatge per a la Jornada Mundial de les Missions 2011.....	121
Missatge per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials 2011	124

Conferència Episcopal Tarraconense

Document «Al servei del nostre poble»	127
---	-----

Secció de notes i comunicacions

Troba'11 del 9 d'abril de 2011	143
Jornades Mundials de la Joventut 2011 - JMJ Madrid	143
Tarragona Missionera: Trobada diocesana de missions	144

(56 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Església arxiprestal de Sant Joan Baptista de Valls i imatge de la Mare de Déu de la Candela que s'hi venera

Fotografia: Santi Grimau

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Sr. Arquebisbe

DECRET

de 22 de febrer de 2011 pel qual s'actualitzen les ofrenes, estipendis i taxes pels serveis sacramentals i administratius a la nostra arxidiòcesi

Pel present DECRET, aprovo l'adjunta relació d'ofrenes, estipendis i taxes (podeu consultar-la a la pàgina 111 d'aquest BUTLLETÍ) que vigiran per a tota la nostra arxidiòcesi a partir del Diumenge de Pasqua, enguany dia 24 d'abril de 2011, en les mateixes condicions que s'establien en el Decret de 22 de març de 2005, i que són les següents:

- Són excepció d'aquesta norma general aquells llocs de culte que, pel que fa a la celebració de casaments, es regeixen per un estatut particular actualment reconegut, i també el Tribunal Eclesiàstic, pel que fa a les tramitacions que li són pròpies. Tant aquells com aquest, però, caldrà que presentin a l'aprovació diocesana els valors que proposin establir, sol·licitant la preceptiva autorització per a poder procedir, sempre que calgui, a la seva modificació.
- Els imports aprovats tenen un valor indicatiu a la baixa, és a dir que poden ser substituïts per uns altres d'inferiors als proposats, no, però, superiors.
- L'aportació rebuda per aquests conceptes es destinarà en el 60% al prevere, i en el 40% a la parròquia.
- En el cas que l'aportació sobrepassés el valor indicat, la quantitat excedent es considerarà com a donatiu destinat a la parròquia, mentre no consti la voluntat contrària per part del donant.

Aquest Decret tindrà una vigència de quatre anys a partir de la data d'entrada en vigor, passats els quals es revisarà.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 24 de febrer de 2011, pel qual s'erigeix l'associació 'Fervorosa y Humilde Hermandad y Cofradía de Nazarenos de Nuestro Padre Jesús de las Penas en su Prendimiento, Nuestra Señora del Consuelo y Señora Santa Ana' del Vendrell en associació canònica pública de fidels, se li concedeix personalitat jurídica pública i se n'aproven les noves 'Reglas'

Atesa la sol·licitud signada pel Sr. Juan Garrido, *hermano mayor* de la *Fervorosa y Humilde Hermandad y Cofradía de Nazarenos de Nuestro Padre Jesús de las Penas en su Prendimiento, Nuestra Señora del Consuelo y Señora Santa Ana* del Vendrell, de 19 de novembre de 2009, en què presenta el nou text de les *Reglas*,

Consultat el Sr. Rector de la Parròquia de Sant Salvador de la susdita població,

Ateses les observacions del Fiscal per a l'estudi d'estatuts d'associacions eclesials i també les del Delegat episcopal per a les associacions de Setmana Santa,

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb els cànons 304 i 305 del Codi de Dret Canònic, ERIGEIXO l'associació *Fervorosa y Humilde Hermandad y Cofradía de Nazarenos de Nuestro Padre Jesús de las Penas en su Prendimiento, Nuestra Señora del Consuelo y Señora Santa Ana* del Vendrell, la qual queda constituïda en associació canònica pública de fidels en aquesta arxidiòcesi, i li concedeixo personalitat jurídica pública. Així mateix, aprovo les *Reglas* per les quals es regirà l'esmentada *Hermandad*.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

CARTA

en ocasió dels 100 anys de l'actual edifici de l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Reus

Molts estimats feligresos de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Reus,

Amb aquestes ratlles vull unir-me a tots vosaltres per a celebrar els cent anys de la primera pedra de l'actual edifici de la vostra parròquia. És una bona ocasió per a fer memòria del que tants cristians han viscut a redós de la comunitat que aixopluga aquesta església. Sigueu agraïts a les generacions passades que han llaurat el camí i han cultivat la llavor del Regne. Ara podeu gaudir d'aquest tresor que portem amb delicadesa en gerres de terrissa.

Aquests església inacabada m'evoca l'Església dels homes i dones, que sempre sabem que està fent-se. Ens fa pensar que la comunitat cristiana està cridada a la perfecció i que mentre estem peregrinant trobarem sempre la necessitat de repassar esquerdes i plantejar noves metes. Mai no podrem dir «ja està tot».

Els esdeveniments més significatius de qualsevol família són ocasió per a crear lligams d'afecte, promoure diàleg, compartir il·lusions i fer nous projectes. Així la Parròquia de Sant Joan Baptista en aquest centenari té l'oportunitat de fer avançar el sentit d'Església dels homes i dones que acull en el seu interior i de projectar-se cap enfora, sempre units a l'Església diocesana, tot estant atenta a la crida del Precursor: Convertiu-vos! És a dir: mireu, penseu i feu la vostra vida com el Crist ens ha ensenyat.

El Profeta Joan ens ensenya a discernir i denunciar el mal; alhora sap descobrir la presència divina quan diu «Mireu l'Anyell de Déu» (Jn 1,29). I aquell que va ser «el més gran nascut de dona» ens diu: «He vist l'Esperit que davallava del cel com un colom...» (Jn 1,32). Tenir per capdavanter aquell que va batejar l'autor del baptisme és tot un estímul, perquè ell va saber fer el que predicava: Preparar el camí del Senyor. Que els diferents actes que us disposeu a fer com *pedres vives* que sou edifiquin una Església atenta a les necessitats del nostre temps i afavoreixin l'encontre amb el Crist viu, i tingueu coratge per a tenir una veu profètica capaç de fer renéixer l'esperança.

Les nostres parròquies avui, com mai, han de ser un lloc d'encontre entre els germans, entre els qui cerquen, i ben impregnades de l'Esperit de Jesús són cridades a humanitzar les relacions humanes. Així faran creïble l'evangeli.

Fa 100 anys es va posar en marxa aquesta església. Això significa que hi havia un col·lectiu de persones que creia en el futur i estaven disposades a donar glòria a Déu a la vegada que donaven per al futur allò de millor

que ells tenien. Són per a nosaltres un exemple a seguir. Feu Església. Feu comunitat parroquial. I si pels estralls de la història no es va acabar, sempre som a temps de fer un pas més. El Senyor ens va al davant.

Que la Mare de Déu de Misericòrdia us continuï mirant a tots vosaltres, fidels de la Parròquia, amb ulls d'amor.

Rebeu amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Reus, 2 de febrer de 2011

CARTA INFORMATIVA

Als preveres i diaques, religiosos i religioses, laiques amb missió pastoral, membres d'instituts seculars i fidels laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona

Molt estimats en el Senyor. Pau i bé!

Us escric aquestes ratlles per a informar-vos personalment de dues decisions.

La primera és que, si Déu vol, us comunico amb molta alegria que el proper 5 de juny, diumenge, solemnitat de l'Ascensió del Senyor, a les 17.30 h ordenaré prevere a Mn. Miquel Lluís Castillejo Brull. L'ordenació serà a l'església parroquial de Santa Maria de Cornudella de Montsant.

La segona, és que al mes de març vindran a la nostra arxidiòcesi un matrimoni anglès, amb els seus fills, que són adoptats, i un prevere escocès que actualment treballa a Anglaterra i que es diu Fr. Stephen Cochrane.

Ja fa unes mesos que el pare de família, que es diu Mr. Bernard Farrell-Roberts, em va venir a veure. Aquest senyor va estudiar al Seminari de Salamanca uns anys i després també ha estiuat durant molts anys a Penyíscola i ha viscut a Lleida una temporada. L'objectiu d'aquest grup de persones és treballar pastoralment amb els catòlics de parla anglesa que hi ha a la nostra arxidiòcesi, majoritàriament a la costa —Salou, Cambrils, Miami i altres pobles de la diòcesi de Tortosa—, i que per l'impediment de la llengua han anat deixant de banda l'assistència a la celebració de l'eucaristia.

Després de parlar diverses vegades amb el senyor Bernard i també una vegada amb Fr. Stephen, he determinat deixar-los venir a treballar a la nostra arxidiòcesi, i parlant amb els rectors de Salou, hem decidit que utilitzin, per als serveis als fidels de llengua anglesa, l'església de Sant Jordi, lloc de culte de la Parròquia de Sant Ramon Nonat de Salou.

Certament, l'objectiu és poder integrar aquests anglesos —i persones que parlen anglès— en un futur a les parròquies on resideixen, però sempre hi haurà alguns que necessitaran un ajut especial.

El matrimoni i el mossèn han fundat una associació que es diu Germandat de la Santa Creu (en anglès *Brotherhood of the Holy Cross*), i tenen uns estatuts aprovats.

Pel que fa a la seva residència, després de consultar-ho al Sr. Rector de Riudecanyes, he determinat deixar-los viure en una part de la rectoria de la Parròquia, sense interferir en els locals parroquials. Ells es faran càrrec de la rehabilitació de la part de la rectoria que utilitzaran i se'ls farà un contracte per a dos anys. També podran ajudar en aquesta parròquia.

Us prego que els acolliu i que si teniu alguna persona de parla anglesa que es pugui beneficiar d'aquest servei no deixeu de posar-vos amb contacte amb ells quan hagin arribat.

Que tingueu un bon començament de Quaresma. Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 21 de febrer de 2011

HOMILIA

en la solemnitat de la Mare de Déu de la Candela. Centenari de la Coronació, Valls, 2 de febrer de 2011

Benvolguts arquebisbe Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell; Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida, i Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona; Mn. Joaquim Fortuny, vicari general; Mn. Josep Bofarull, rector d'aquesta Parròquia de Sant Joan Baptista; P. Joan Font, rector de la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó, preveres concelebrants, diaca, digníssimes autoritats, germans i germanes tots en el Senyor,

Ens aplega avui aquí, d'aquesta manera tan solemne, la Mare de Déu de la Candela, en les Festes Decennals d'aquest any 2011, en què s'escau el Centenari de la coronació canònica de la seva imatge, i per això Any Jubilar concedit pel sant pare Benet XVI, que iniciàvem el 24 de gener de 2010 i que clausurarem el proper diumenge 6 de febrer, darrer dia de la novena i dia del solemne retorn de la santa imatge al cambril.

En el cor de la novena que va començar el dia 29 ens trobem avui en la celebració de la festa central, que motiva tots els esdeveniments d'aquest

any i especialment d'aquests dies: la Presentació del Senyor al Temple i la Purificació de la Mare de Déu. L'Any Jubilar que estem acabant és un jubileu de gràcia per això mateix, i en trobar-nos a la seva fi hem d'agrair a la Mare de Déu la intercessió i totes les gràcies que ha vessat en nosaltres durant aquests dotze mesos.

Quaranta dies després del naixement de Jesús, seguint allò que estava prescrit per la Llei mosaica, Jesús va ser presentat al temple. La Llei deia que tot infant mascle primogènit pertanyia a Déu i tindria, doncs, per missió servir el temple. Com que aquesta feina ja la feien els levites, el nen havia de ser rescatat d'aquest treball oferint una ofrena, que consistia, quan els pares eren pobres, a oferir un parell de tórtres o de colomins. Ben pensat, no calia que Jesús fos rescatat, perquè ell havia vingut al món per a ser el Gran Sacerdot d'una aliança nova i eterna. Però Josep i Maria no es valen de privilegis i compleixen la Llei tal com Déu l'havia donada al poble. I, així, contemplem aquests joves esposos pujant les escales del temple, portant en braços el nen i la gàbia. En aquest punt em ve al pensament un desig: tant de bo quan ens arribi el gran dia, Josep i Maria ens duguin al cel com van dur Jesús al temple. Mentrestant, procurem, com ells, complir sempre la Llei de Déu, que és camí segur de felicitat.

Una altra prescripció manava que la mare celebrés una cerimònia de purificació, perquè la Llei mosaica considerava que la mare quedava impura després del part. Es tractava d'una impuresa legal, que ja no té cap significat per a nosaltres, pel fet que Crist, amb la seva sang, ha purificat totes les coses. Per cert, tampoc aquesta Llei obligava Maria. Era impossible que es purifiqués aquella que era tota pura des del mateix instant de la seva concepció, aquella que no sols no va ser contaminada pel naixement del Fill, sinó que va ser santificada i va romandre verge puríssima abans, durant i després del part. Però ella, com una dona més del poble, aconsegueix la Llei de Déu. I davant tanta humilitat i senzillesa, Déu s'hi va complaure i van començar a passar coses molt grans. Fixem-nos com estima Déu la santa puresa de Maria. Si avui portem aquestes candeles enceses, símbol que Jesús és la llum del món, també volem significar la puresa de Maria i demanem al Senyor que purifiqui els nostres cors. Volem, com a fills de Maria, tenir un cor gran, sencer i net per a estimar Déu i el proïsme. Això suposa lluita i una gràcia especial de Déu, perquè a tothom costa viure la puresa: als casats i als solters, als vells, als nens i als joves; però paga la pena! «Benaurets els nets de cor, perquè ells veuran Déu!» Amb la gràcia de Déu i amb l'esforç per apartar les ocasions de pecat és possible viure aquesta virtut amb alegria. Mai no s'ha de perdre l'esperança.

Cinc-cents anys abans del naixement de Jesús, tot just començant a bastir el temple de Jerusalem, hi va haver una gran penúria i els constructors es van descoratjar. Va ser aleshores que Ageu va profetitzar: «Aquest

últim temple serà més esplendorós que el primer. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. I, en aquest lloc, jo donaré la pau» (Ag 2,9); i va afegir que «els tresors més preuats de totes les nacions vindran aquí» (cf. Ag 2,7). Situant-nos en el moment de la presentació de Jesús al Temple podem veure el compliment d'aquella profecia: el do més preuat, diran alguns, el desitjat de totes les nacions, afirmarà sant Jeroni. A Simeó —un vellet d'aquell temps— l'Esperit Sant «li havia fet saber que no veuria la mort sense haver vist el Messies del Senyor» (Lc 2,26), i avui, «guiat per l'Esperit» ha pujat al temple, aguantant el fred de l'hivern, i espera l'arribada del Messies. Ell no és levita, ni escriba, ni doctor de la Llei, tan sols és «un home just i pietós, que esperava l'hora en què Israel seria consolat» (Lc 2,25). Però l'Esperit Sant bufa allà on vol. Ara comprova amb estranyesa que no s'ha fet cap preparatiu, no es veuen banderes, ni garlandes, ni domassos, ni escuts enlloc. Josep i Maria creuen l'esplanada portant l'infant en braços. «Portals, alceu les llindes; engrandi-vos portalades eternes, que ha d'entrar el rei de la glòria» (Sl 24,7), clama el salmista. Simeó s'avança a trobar la mare amb els braços estesos, rep l'infant i beneeix Déu tot dient: «Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble» (Lc 2,29-32).

Un altre ensenyament evangèlic: Els pastors van rebre l'anunci d'un àngel i van trobar Jesús ajagut en un pessebre, embolcallat per la seva mare; els Mags reben l'anunci per un estel i troben el nen amb la mare; Simeó és avisat per l'Esperit Sant mateix i també rep l'infant de mans de Maria. Sempre, sempre, trobarem Jesús si anem a Maria. Així ho ha disposat Déu: a Jesús s'hi va i s'hi torna per Maria, ella és el tron de la gràcia i de la misericòrdia divina; ella és la Mare de Déu i ella, des d'aquell divendres sant, Maria al peu de la Creu, per voluntat de Crist, és la nostra Mare.

Després, Simeó va dir a Maria: «Una espasa et traspasarà l'ànima. Així es revelaran els pensaments amagats als cors de molts» (Lc 2,35). Mare! —li demanem—, quan arribi el moment d'anar a la casa del Pare, porta'ns-hi en braços com a Jesús, que també nosaltres som fill teus i som infants febles i malalts.

«Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: després de casada, havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda, i ara ja tenia vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple i donava culte a Déu nit i dia amb dejunis i pregàries. Ella, doncs, es va presentar en aquell mateix moment i donava gràcies a Déu i parlava de l'infant a tots els qui esperaven que Jerusalem seria alliberada.» Aquí veig una crida a tots a ser apòstols. De tanta gent que es movia pel temple i per l'esplanada, Déu va escollir un ancià i una

velleta perquè anunciessin l'arribada del Messies salvador. Avui, els testimonis, els apòstols, som nosaltres!

«En aquest món» —ens diu el Sant Pare— «des de l'instant en què ell hi ha volgut parar la seva estada, ningú no és foraster. És cert, tots hi som de pas, però és Jesús qui fa sentir-nos com si fóssim a casa en aquesta terra santificada per la seva presència. Però ell ens demana que fem que aquesta casa sigui un lloc acollidor per a tothom» (Benet XVI, Àngelus, 24/12/2006).

Que la presència de la Mare de Déu, ella que és «de la ciutat Estel», toqui el nostre cor i el faci més confiat en Déu, més fidel a la fe en Jesucrist, més actiu en l'Església, més compromès a testimoniar l'evangeli, més solidari i fraternal amb els necessitats.

Mare de Déu de la Candela, pregueu per nosaltres.

HOMILIA

en la clausura de l'Any Jubilar de la Mare de Déu de la Candela. Valls, 6 de febrer de 2011

Benvolguts Mn. Josep Bofarull, rector de la parròquia; Mn. Josep Bonet, preveres concelebrants, diaca, digníssimes autoritats, germans i germanes tots en el Senyor,

Les paraules de l'evangeli d'avui són tretes del Sermó de la Muntanya que recull sant Mateu, i són paraules que escauen realment a la celebració de la clausura de l'Any Jubilar, quan retornarem solemnement al seu cambril la imatge de la Mare de Déu de la Candela i apagarem la llàntia de l'Any Jubilar amb la pregària demanant pels seus fruits espirituals.

«Vosaltres sou la llum del món» —ens diu Jesús. De bell antuvi no ho entenem. No és Jesús la Llum del món? «Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum» —resem en el credo—, «Déu veritable nascut del Déu veritable.» És cert, Jesús mateix ho proclama: «Jo sóc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida» (Jn 8,12).

Potser ho entendrem millor recordant una antiga història: Durant la segona guerra mundial, a la ciutat de Münster, un bombardeig va destruir una església, i entre les runes van retrobar la venerada imatge del Sant Crist, que havia perdut els braços. Els responsables del temple van discutir si la feien restaurar o no; finalment la van deixar com estava, però van escriure aquestes paraules: «Ara vosaltres sou els meus braços.» I diuen alguns que l'han visitada que això impressiona molt.

Avui apaguem la llàntia de l'Any Jubilar i Jesús —que és la Llum del món— ens diu: «Ara vosaltres sou la llum del món [...]. Ningú no encén

una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa.»

És propi de la llum il·luminar els qui són a casa, però també és propi de la llum atraure els qui són a fora. Si vivim com bons cristians no ens ha d'estranyar que els altres vegin i sentin que en la nostra vida hi ha quelcom que atrau. És precisament per això que Jesús ha encès en nosaltres la llum de la fe i de la gràcia. I ens ha donat un manament: «Que brilli la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel.» Les vostres bones obres! Déu, el nostre Pare, espera de cada un de nosaltres bones obres.

«Ara vosaltres sou els meus braços.» Sense fer coses estranyes; res que no sigui propi d'un cristià corrent, hem de mostrar al món què significa seguir de debò Crist. Ens han de veure lleials, sincers, alegres, treballadors; ens hem de comportar com persones que compleixen amb rectitud tots els seus deures, que en tot moment saben actuar com fills de Déu; i amb més raó encara si Déu ens ha donat com a patrona la Mare de Déu de la Candela.

Si vivim així tindrem la pau i l'alegria en el nostre cor i, no en dubteu gens ni mica, ajudarem tots els qui ens envolten a apropar-se a Déu.

Per a portar a tothom la llum de Jesucrist no n'hi ha prou amb practicar les virtuts cristianes fonamentals. Hem de viure també les normes corrents de la bona convivència, cultivar l'art de ser amables, tractar les persones amb cortesia, ser generosos, tenir veritable interès pels altres i no caure mai en l'arrogància, en l'egoisme, en la covardia. Gràcia de Déu i bon humor, i un somriure sincer encara que passem penes per dins. Tot això és part de la llum divina que hem de donar amb la nostra vida i que forma part de l'apostolat que Déu ens demana, perquè sigui assequible a tothom la doctrina que volem entregar-li, amb paraules, però sobretot amb l'exemple de la nostra vida.

Apagarem la llàntia de l'Any Jubilar, però cadascun de vosaltres, estimats vallencs, haurà de ser una nova llàntia encesa que empenyi o estiri els germans cap a Déu.

Donem moltes gràcies a Déu pel do que ens ha fet de l'Any Jubilar que avui acaba. Demanem a la Mare de Déu de la Candela que sigui realitat tot el que acabem de considerar i també tantes coses que portem en els nostres cors. Ella que va salvar la ciutat de la pesta, ella que va lliurar els camps de la plaga de la llagosta, ella que va calmar els tremolors de la terra, aturarà també avui aquells que volen destruir el treball i la vida, els bons costums, la fe i la família. Mare de Déu de la Candela, pregueu per nosaltres!

«Clarors de seny doneu-nos, gran Senyora, ales al cor, a l'esperit encís, i en arribar la nostra darrera hora, el goig etern de vós al Paradís.»

«Santa Maria de la Candela, Mare amorosa, pregueu per nosaltres perquè siguem testimonis del vostre Fill, Jesús, perquè sentim cordialment l'Església, mare i mestra de la nostra fe, perquè acompanyem tots els homes i dones, germans de la família humana.»

HOMILIA

pronunciada a l'església de Sant Pere, a Antakya (Turquia), el 10 de febrer de 2011

Estimat P. Domenico. Estimats germans en la fe,

Per a mi és una gran alegria poder celebrar l'eucaristia en aquesta església que tant significa per a tots nosaltres. Aquí es venera el record de sant Pere, el príncep dels Apòstols, i en aquesta ciutat es va escoltar per primera vegada el qualificatiu *cristià*.

Per a mi, com a arquebisbe de Tarragona, representa una doble satisfacció: en primer lloc ser el primer arquebisbe tarragoní que celebra una missa aquí. En segon lloc, avui puc esmenar simbòlicament el fet que dos dels meus predecessors a la seu de sant Fructuós, tot i ser patriarques d'Antioquia, mai no van poder visitar aquestes terres. Així, doncs, vinc a revifar el record de Pere de Clasquerí i de Ferran de Lloaces i saldar un deute històric amb vosaltres.

També vull honorar la memòria d'un bon amic de Tarragona, el vostre vicari apostòlic d'Anatòlia, Mons. Luigi Padovese, desaparegut en tràgiques circumstàncies. El proper mes d'octubre Mons. Padovese havia de venir a Tarragona a participar en el Congrés Internacional sobre Santa Tecla i el cristianisme primitiu. Enlairem, doncs, la nostra pregària a Déu per qui va dedicar tota la vida a treballar per l'entesa i la concòrdia entre els creients en el Déu únic, ja fossin cristians, musulmans o jueus.

Com a arquebisbe de Tarragona, un altre fet causa viva emoció per estar avui aquí amb tots vosaltres. En aquesta ciutat també es conserva el record del pas de sant Pau. Sant Pau —a qui està dedicada la més antiga de les capelles de la nostra antiga Tàrraco— va portar la fe de Crist a Tarragona, allà a Hispània, a l'altre costat del mar. Per a mi és, doncs —ho repeteixo—, un gran honor poder ser el primer arquebisbe de Tarragona que presideix una missa aquí.

Aquest fet fa que s'avivi en mi el record de qui va ser el primer bisbe de Tarragona: sant Fructuós. Ell i els seus diaques, sant Auguri i sant Eulogi, van donar la vida per la fe, morint cremats vius a l'amfiteatre de Tarragona l'any 259, durant la persecució decretada pels emperadors romans Valerià i Gal·liè, després de tota una vida fent el bé, sense distingir entre cristians i pagans. Sant Fructuós, al peu de la pira, abans de patir el martiri, va

exclamar: «He de tenir present l'Església catòlica, estesa de llevant fins a ponent.»

Aquesta és una de les raons per les quals jo i altres tarragonins som aquí. Volem conèixer les fonts de la nostra fe, pelegrinant als llocs on van néixer els qui ens van fer cristians i també coneixent els germans que ara viuen aquí.

Recordant les nostres arrels, hem portat per a aquesta església una còpia de la icona dels sants màrtirs de Tarragona que es venera a la capella del palau arquebisbal de la nostra ciutat.

Esperem que quan els contempleu cada vegada que vingueu aquí, al temple de Déu, per confiar-li les vostres penes i alegries, recordeu que, allà, lluny, a l'altre costat del mar, teniu uns germans que us estimen, pensen en vosaltres i resen per vosaltres. Feu el mateix per nosaltres.

Avui celebrem la memòria de santa Escolàstica. Era germana bessona de sant Benet, el sant que va fundar la primera comunitat religiosa d'occident. Va néixer l'any 480 a Núrsia (Itàlia). Des de molt jove es va dedicar també ella a la vida religiosa i va ser superiora d'un convent de monges. El seu germà dirigia un gran convent per a homes, Montecasino, i Escolàstica va fundar un convent per a dones als peus d'aquella mateixa muntanya.

Els de Benet i Escolàstica eren temps difícils. El nostre temps tampoc és fàcil. Però Benet i Escolàstica ens mostren que no cal estar segur del demà per edificar l'avui. També ens mostren el poder de la pregària, humil i confiada, així com del treball constant. Maria, la Mare de Jesús, és el màxim exponent d'aquesta confiança en la força de la pregària, perquè sap que Déu està sempre a l'escolta. Recordem, per exemple, que una petició de Maria va desencadenar el primer miracle de Jesús, allà, a les noces de Canà.

Hem dit que vivim temps difícils, i és veritat. Els mitjans de comunicació social no paren de parlar de guerres, de revolucions, de conflictes religiosos sagnants que alteren —a vegades— convivències de segles. Però, per malament que estiguin les coses, sempre hi ha lloc per a l'esperança. Déu sempre vetlla per nosaltres encara que a vegades sembli que ens ha oblidat.

Sabeu? Aquests dies m'he adonat que pocs països al món tenen un lema nacional tan bonic com el que té Turquia. Tant de bo que la frase que va encunyar Atatürk es convertís en una realitat universal: «Pau al país, pau al món.» Demanem a Maria que intercedeixi davant el seu fill perquè aquesta bella frase la puguem veure realitzada algun dia.

Que Déu us beneeixi.

ESCRIT

relatiu a la Campanya contra la Fam en el Món de Mans Unides per al 2011

L'any 2010 serà, sens dubte, un any inoblidable per a Mans Unides, sobretot pel fet d'haver estat reconeguda la seva trajectòria de més de cinquanta anys de servei i entrega generosa als més pobres i desfavorits amb el molt merescut premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia. No podien acabar de millor manera tots els actes que es van organitzar amb motiu del seu cinquantenari, i crec sincerament que és molt important que es reconegui públicament el mèrit i la validesa de la tasca que organitzacions com Mans Unides porten a terme.

Malauradament, tot i els premis, la feina no s'ha acabat. Cal evitar caure en els triomfalismes, perquè les situacions que motiven el treball de Mans Unides continuen presents en el nostre món ara mateix. Per això és fonamental no baixar la guàrdia i continuar amb la lluita i el treball contra la fam, la pobresa, les malalties, l'exclusió social, l'analfabetisme, sobretot en aquells països que convencionalment coneixem com el Tercer Món.

Aquest any Mans Unides enceta una nova campanya, la 52a, amb un lema colpidor que ens hauria de fer reflexionar a tots: «El seu demà és avui.» Però a més, la campanya d'aquest any té una altra característica que la fa peculiar, com és el fet que està principalment enfocada als infants, als menors de cinc anys, que són els més vulnerables i els que més patiran en les seves vides les conseqüències de la desnutrició i de les malalties. És ben cert que nosaltres tenim el privilegi de poder fer projectes de futur però, per a molts d'aquests infants l'únic projecte de futur que fan és poder menjar avui; demà ja ho veurem.

No podem caure en el triomfalisme però tampoc no ens podem deixar vèncer pel pessimisme. És cert que aquesta lluita supera les nostres forces, per això cal ser conscients de la nostra responsabilitat directa i indirecta en aquesta situació. La concessió del premi per a la vostra organització ha de ser un altaveu, una plataforma des de la qual poder cridar ben fort que tots hem de canviar alguna cosa per tal de capgirar aquesta estadística esferidora: cada hora moren 1.000 menors de cinc anys per diferents causes; d'entre ells, cada minut en moren 9 per causes associades a la desnutrició. Quina és la meua responsabilitat? Quina és la responsabilitat de la meua societat, del país on visc? Quina és la responsabilitat dels meus polítics, de l'economia, del mercat, de les empreses? L'única manera de donar una solució a tot això és que tothom prengui cada cop més consciència de la nostra responsabilitat individual i col·lectiva en aquesta injustícia.

Quan el sant pare Benet XVI, en ocasió de la seva vinguda a Barcelona, va visitar l'obra beneficoassistencial Nen Déu va afirmar que calia desvetllar

novament la resposta que havia mogut molts fills de l'Església de la nostra terra a dedicar les seves vides a l'ensenyament, la beneficència o la cura dels malalts i discapacitats, de manera que, «inspirats en el seu exemple, us demano» —ens diu Benet XVI— «que continueu socorrent els més petits i necessitats, donant-los el millor de vosaltres mateixos.»

Des d'aquestes línies vull agrair a tots els voluntaris i col·laboradors de Mans Unides el vostre treball i dedicació. Tots són importants. Molt especialment, el meu agraïment amb tot el meu afecte, a la fins fa pocs dies presidenta de Mans Unides a Tarragona, Satur Sosa, i el meu suport incondicional a la nova presidenta, Teresa Feliu. Estic segur que tindrà també tota la vostra col·laboració i suport en aquesta nova etapa que es presenta.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, febrer de 2011

ALS QUATRE VENTS

332. LA CLASSE DE RELIGIÓ, ÀMBIT PER A EDIFICAR LA PERSONA

6 de febrer de 2011

Tot el món ha quedat admirat de la bellesa artística de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Benet XVI va dir, en l'homilia de la seva dedicació, que Gaudí havia estat capaç de crear en aquesta ciutat «un espai de bellesa, de fe i d'esperança, que porta l'home al trobament amb qui és la Veritat i la Bellesa mateixa».

Gràcies a Déu totes les nostres diòcesis són plenes d'espais de bellesa, de fe i d'esperança: catedrals, monestirs, esglésies, ermites... Els qui hi acudeixen aprecien la bellesa dels retaules i imatges, portalades i vitralls que reflecteixen la història de la Salvació des de la creació del món fins als nostres dies. Per a comprendre aquest tresor cultural del nostre poble, a les noves generacions els cal algú que els parli de la Bíblia, de Jesucrist, de l'Església. I la classe de religió a l'escola és un dels grans mitjans per a assolir aquesta finalitat.

Antoni Gaudí va escriure que «la religió és la cosa més elevada en l'home». La classe de religió a l'escola contribueix de manera excel·lent a la humanització dels nostres infants i joves i a fornir-los de valors autèntics, de virtuts evangèliques, i a obrir-los també a la dimensió transcendent.

Benet XVI ens assenyalava, a la Sagrada Família, que una gran tasca a fer era «mostrar a tothom que Déu és Déu de pau i no de violència, de llibertat i no de coacció, de concòrdia i no de discòrdia». Aquest és el camí que els nostres mestres i professors de religió proposen als seus alumnes en una època en què, com diu el Papa, «l'home pretén edificar la seva vida d'esquena a Déu, com si ja no tingués res a dir-li».

Si té un gran significat que, enmig de les nostres ciutats i pobles seculars, els campanars apuntin cap al cel i convidin a pensar en Déu i a convocar la seva Església, és igualment significatiu que a l'escola la classe de religió sigui també el *campanar* que, al costat de les altres matèries de coneixement, convida aquells que lliurement ho volen a conèixer millor la cultura cristiana, a entendre la concepció cristiana del món i de la persona, i a descobrir l'evangeli.

Catalunya, tal com ens ho deia Benet XVI, «té una història de santedat, de creació artística i poètica, nascudes de la fe». Convido els pares i mares a fer conèixer millor aquesta història, i per això us prego que inscriviu els vostres fills i filles a la classe de religió. Aquests primers dies de febrer són els dies per a inscriure's a les escoles a la classe de religió. No us en descuideu: una bona educació religiosa serà per a ells el millor fonament per a la seva construcció personal.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

333. EL PAPA I ELS MALALTS

13 de febrer de 2011

El passat 6 de gener, celebració de l'Epifania, Benet XVI va voler visitar l'Hospital Gemelli de Roma en un signe de proximitat als malalts. Va recórrer diverses sales, com la destinada a nens amb espina bífida, i a tots va dir aquestes paraules: «Vull dir-vos que us estimo molt i que estic a prop vostre amb la meva pregària i el meu afecte, també per donar-vos força per a afrontar la malaltia.»

«He volgut venir a trobar-me amb vosaltres per fer una mica com els Mags, que celebrem en aquesta festa de l'Epifania», va dir als nens. «Els van portar a Jesús regals —or, encens i mirra— per a manifestar-li adoració i afecte. Avui us he portat també jo algun regal, precisament perquè sentiu, mitjançant un petit signe, la simpatia, la proximitat, l'afecte del Papa.»

Amb motiu de la Jornada Mundial del Malalt, que se celebra cada any l'11 de febrer, dia de la Mare de Déu de Lourdes, el Papa ja havia escrit un missatge del qual agafo avui idees molt profundes per a la meva refle-

xió setmanal. La primera és que si cada home és germà nostre, els malalts encara han d'estar més en el centre de la nostra atenció, perquè cap no se senti oblidat o marginat. Això és tan vàlid per a cada persona com per a la societat en general. Com va escriure el Papa a l'*Spe salvi*, una societat «que no sigui capaç de contribuir per mitjà de la compassió que el dolor sigui compartit i suportat també interiorment, és una societat cruel i inhumana».

Benet XVI evoca la seva visita pastoral a Torí, on va poder resar davant el sant Sudari, la seva contemplació del rostre sofrent reproduït en el llenç, i cita a continuació aquella escena evangèlica en què Jesús ressuscitat s'apareix als apòstols entre els quals hi ha, aquesta vegada, Tomàs. En aquest moment l'apòstol incrèdul posa la mà dins les nafres de Crist, es commou i pronuncia la seva confessió de fe: «Senyor meu i Déu meu», que encara repetim nosaltres en la santa missa. I conclou: «Benvolguts malalts, és a través de les ferides de Crist com podem veure amb ulls d'esperança els mals que afligeixen la humanitat.»

També per a mi, arquebisbe de Tarragona, els malalts són una prioritat. El dia de la meva ordenació episcopal la meva primera activitat va ser anar a veure un sacerdot hospitalitzat. Des d'aleshores sempre que puc intento que sentin que els sóc molt proper i quan no puc anar a la capçalera dels seus llits, prego per ells, perquè Déu els restableixi la salut o els doni força per a suportar les càrregues que suposa la malaltia. El papa anterior, Joan Pau II, tantes vegades hospitalitzat, va ser un exemple per a tots d'acceptació del sofriment i de la voluntat de Déu. Estimant aquesta voluntat divina en nosaltres el dolor no desapareix, però adquireix un sentit que el fa molt més suportable.

Abans de finalitzar vull agrair les atencions a totes les persones implicades en la pastoral de la salut, a les quals Déu els pagarà, com va prometre de fer-ho, el fet que visitin els malalts, que són un tresor per a l'Església.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

334. ELS NOUS MÀRTIRS

20 de febrer de 2011

En les passades dates nadalenques i en els començaments d'aquest any 2011, en països tan allunyats els uns dels altres com l'Iraq, Nigèria, Egipte i les Filipines, s'han produït gravíssims atacs contra les comunitats cristianes, a vegades a les esglésies mateixes i durant la missa, i en altres ocasions atacant les seves cases.

No es pot parlar pròpiament de guerres de religió, sinó d'accions terroristes en què grups radicals tracten d'eliminar el cristianisme de les seves terres. Tant si es tracta d'Al-Qaeda com de formacions fonamentalistes inspirades en les seves accions, la veritat és que ja fa temps que han iniciat accions per enviar a l'exili les minories no musulmanes. Volen que el concepte de país àrab i país musulmà siguin idèntics, de manera que necessiten expulsar catòlics, cristians coptes i protestants d'aquestes nacions.

Davant d'aquesta realitat, Benet XVI ha deplorat aquests atacs i ha demanat als governs un esforç perquè es respecti la vida i la llibertat religiosa de totes les persones. Els cristians compartim amb els musulmans la creença en un Déu únic i tenim molts valors comuns, començant per la importància de la pregària, el dejuni, els pelegrinatges i tantes pràctiques religioses presidides pel do de la pau entre tots.

Sabem distingir entre els veritables musulmans i aquells que utilitzen les seves creences per atacar persones d'altres religions. Ho sabem perquè, lamentablement, també en la història del cristianisme hi ha hagut persecucions per motius religiosos. Per això no inculpem ningú, excepte els autors mateixos dels actes terroristes, i alhora els perdonem de cor.

La història del martiri cristià és tan antiga com la mateixa Església. Sant Pere, el primer Papa, va ser executat a Roma, i amb ell sant Pau i molts dels primers cristians. A Tarragona hem recordat recentment el martiri de sant Fructuós i els seus diaques, l'any 259 de la nostra era, i la vista de l'amfiteatre ens recorda constantment aquesta història.

Des de llavors fins ara han estat innombrables els màrtirs de la fe, però això no ens ha de portar al conformisme de no defensar els nostres drets. Hem d'apel·lar als governs perquè garanteixin la vida de totes les persones, sigui quina en sigui la religió, i la dels seus llocs de culte.

Al mateix temps preguem perquè s'acabin les lluites que, sota pretext religiós, són simples assassinats que clamen la justícia divina. Davant d'aquests atacs, ni la venjança ni la incomprensió no seran mai la resposta. Ha de ser l'amor que neix del cor de Crist que ens crida a construir junts un món de pau i d'amor.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

335. EL DEURE D'EVANGELITZAR

27 de febrer de 2011

Evangelitzar és portar al món la bona notícia de Jesús. Hi ha persones que temen que sigui imposar a d'altres una cultura, una fe, una forma de pensament. No és cert. No es tracta d'imposar res, sinó de fer conèixer,

amb l'exemple i amb un diàleg amable, el tresor que representa la doctrina de Crist.

No és un caprici, o un desig poc respectuós de fer prosèlits amb la intenció d'augmentar el grup, com si fos un negoci en el qual es tracta de millorar contínuament les dades de la producció o els dividendes. Es basa en una cosa tan humana com compartir el que un té quan pensa que és bo. I a més respon al manament de Crist que, el dia de la seva ascensió, es va pronunciar així davant els Apòstols: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20).

El mateix Jesús que va corregir els seus deixebles quan li van proposar que plogués foc del cel sobre un poble infidel, demana que el seu missatge diví sigui portat per tot el món. Un cop més, aquí es troba la diferència entre *imposar* i *proposar*, que, afortunadament, l'Església té molt clara.

El concili Vaticà II va contribuir a fixar amb rotunditat la llibertat de les consciències amb el seu Decret sobre la llibertat religiosa. Ningú no pot imposar les seves creences als altres, res no justifica les guerres de religió ni les pressions o les coaccions en aquesta matèria. La consciència de cadascú és l'àmbit més sagrat que hem de respectar.

El mateix Concili es va adonar, això sí, analitzant la societat del segle XX, que era necessari un replantejament de la relació entre l'Església i el món contemporani. La necessitat venia dels canvis extraordinaris produïts en les últimes dècades. Pensem en els avenços de les ciències i de la tècnica, que per a alguns han suposat la temptació de pensar que la nova civilització podria prescindir de Déu perquè s'explicaria per ella mateixa. Això no obstant, l'experiència d'aquest mig segle últim mostra amb claredat meridiana que la ciència té les respostes penúltimes, però no les últimes sobre la condició humana. És capaç de respondre molt bé al com, però no al perquè. Per què naixem? Per què vivim? Per què morim?

L'experiència ens ensenya que, a Europa, un cop caigudes les grans dictadures —el feixisme, el nazisme, el comunisme— es va imposant el que el Papa ha anomenat «la dictadura del relativisme», la víctima de la qual és la veritat mateixa. Les noves formes de pensar, i a vegades les formes de no pensar, inspiren i sostenen una existència viscuda «com si Déu no existís».

Davant d'aquest allunyament pràctic de l'experiència religiosa, primer Joan Pau II i ara Benet XVI han fet una crida a una «nova evangelització», de la qual m'ocuparé en el proper comentari. És una necessitat que ens implica a tots.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de febrer de 2011

Dimarts 1

Rep visites.

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 205 del Consell Episcopal.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 2

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Valls, acompanyat dels bisbes d'Urgell, de Lleida i de Girona, celebra l'eucaristia solemne de la Presentació del Senyor amb motiu de les festes decennals del Centenari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de la Candela.

A Valls, a la tarda, acompanyat per l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, presideix la solemne processó pels carrers de la ciutat amb la imatge de la Mare de Déu de la Candela.

Dijous 3

Rep visites.

Es reuneix amb els membres del Secretariat diocesà del diaconat permanent.

Divendres 4

Rep visites.

Al Col·legi Sant Pau, amb motiu de la seva festa patronal, participa en el sopar de festa amb els professors, alumnes i membres de la direcció del centre.

Dissabte 5

A l'església parroquial de la Immaculada Concepció de Reus, presideix un recés als membres de la Comunitat Jerusalem: celebra l'eucaristia, fa l'exposició i benedicció amb el Santíssim Sagrament i els fa una xerrada.

A l'església parroquial de Santa Llúcia de Bellmunt del Priorat, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 6

A l'església parroquial de Sant Pau de Tarragona, celebra l'eucaristia amb els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes i comparteix amb ells el dinar de germanor.

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Valls, predica la novena de

la Mare de Déu de la Candela i presideix l'eucaristia de clausura de l'any jubilar i de les festes decennals de la Mare de Déu de la Candela.

De dimarts 8 a dilluns 14

Organitzat per l'ambaixada de Turquia a Espanya, presideix el viatge que fa una delegació diocesana pels llocs que representen les arrels de la nostra arxidiòcesi en aquell país: sant Pau i santa Tecla.

Dimarts 15

Rep visites.

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 206 del Consell Episcopal. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Al palau arquebisbal, presideix el grup que desenvolupa un projecte cultural de l'arquebisbat per al diàleg amb la societat i la fe.

Dimecres 16

A Poblet, presideix la reunió de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).

Visita els mossens malalts.

Dijous 17

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 20 del Consell del Presbiteri.

Convidat per l'alcalde de la vila i acompanyat per Mn. Pasqual Gasol, rector de la Parròquia, visita el Casal de Riudoms, un cop acabades les obres de remodelació.

Divendres 18

Al palau arquebisbal, presideix la reunió de presentació de l'avantprojecte de museïtzació del Museu Diocesà.

Rep visites.

A la casa dels Concilis, presideix la trobada amb els mestres i professors de religió de l'arxidiòcesi.

Dissabte 19

Presideix la reunió de la permanent del Consell Pastoral Diocesà.

A l'església parroquial de Crist Rei de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Al Centre Cultural Andalus de Reus, beneeix el nou estendard (Sens pecat) de l'entitat.

Diumenge 20

A l'església parroquial de Sant Martí Bisbe d'Altafulla, presideix l'eucaristia d'acció de gràcies pels 25 anys d'ordenació diaconal de Mn. Vicenç Bernal Latorre i comparteix el dinar festiu amb tots els assistents.

Dilluns 21

A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada mensual de formació permanent de preveres i diaques.

A la capella del Santíssim de la Catedral, presideix la missa exequial per l'etern descans de Mn. Florenci Giralt Palau, canonge.

Rep visites, entre d'altres l'equip diocesà de Namur (Bèlgica), desplaçat per a preparar l'acolliment dels joves que participaran en la Jornada Mundial de la Joventut 2011.

Rep també els germans maristes Pere Ferrer, vicari provincial, i Gabriel Villarreal, encarregat de les obres de missions.

Dimarts 22

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 207 del Consell Episcopal.

Rep visites, entre d'altres el nou director dels Serveis Territorials a Tarragona del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, el Sr. Jordi Agràs Estalella.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 23

Rep visites.

Dijous 24

Rep visites.

Fa la visita a alguns ermitans de l'arxidiòcesi.

Divendres 25

Rep visites, entre d'altres la Isabel Correig, missionera diocesana a Kinshasa.

A la sala capitular de la Catedral, presideix la roda de premsa de presentació dels treballs de restauració que s'hi estan duent a terme.

A la casa diocesana d'exercicis de la Selva de Camp, visita els mossens que hi fan exercicis espirituals; concelebra amb el cardenal Carlos Amigo Vallejo, que és qui predica els exercicis, i amb tots els preveres l'eucaristia i comparteix amb tots ells el dinar.

Dissabte 26

Al palau arquebisbal, presideix la XXXIII Assemblea Diocesana de Càritas.

A l'església parroquial de Santa Maria Assumpta de Maspujols, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 27

A l'església parroquial de la Nativitat de Maria de Vilaplana, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 28

A Madrid, participa en la XCVII assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

Documents

RELACIÓ

d'ofrenes, estipendis i taxes

PELS SERVEIS PARROQUIALS

Administració del baptisme.	35,00 EUR
Assistència del matrimoni (amb l'expedient) de feligresos, a l'església parroquial o en una ermita o santuari.	100,00 EUR
Assistència del matrimoni (sense l'expedient) de no feligresos, a l'església parroquial o en una ermita o santuari.	150,00 EUR
Expedients matrimonials (sense celebració), d'un sol contraent o dels dos.	30,00 ¹ EUR
Expedients matrimonials (sense celebració), d'un sol contraent o dels dos, quan han d'anar a fora diòcesi	45,00 EUR (130 + 15 ²)
Celebració i aplicació de la missa	10,00 EUR
Celebracions d'exèquies.	70,00 EUR
Certificacions simples d'actes sacramentals (extret).	3,00 EUR
Còpia literal i íntegra de partides sacramentals.	6,00 EUR
Recerca i certificació o còpia literal de partides antigues amb finalitat històrica o civil.	15,00 EUR

PELS SERVEIS DE LA CÚRIA DIOCESANA O D'ALGUN ORGANISME DIOCESÀ

Enviament de lletres testimonials de matrimoni a una altra diòcesi	²15,00 EUR
AHAT: Recerca i certificació o còpia literal de partides antigues amb finalitat històrica o civil.	15,00 EUR
Certificats de vins de missa.	20,00 EUR
Aprovació d'estatuts d'associacions o fundacions.	30,00 EUR
Tramitació de la inscripció en el Registre d'Entitats Religioses del Ministeri.	30,00 EUR

Aprovat per Decret de 22 de febrer de 2011

Entrada en vigor: 24 d'abril de 2011
(Diumenge de Pasqua de Resurrecció)

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

dels membres del Consell Pastoral Diocesà (CPD) per als estaments eclesials segons base territorial i segons modalitat de vida consagrada

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat, amb data de 15 de febrer de 2011, els següents nomenaments, per a un termini de quatre anys:

Mn. Joan Antoni Cedó Perelló, en representació dels arxiprestos de la Vicaria Episcopal de Tarragona.

Mn. Manuel Borges Anguera, en representació dels arxiprestos de la Vicaria Episcopal del Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat i l'Urgell-Garrigues.

Mn. Jordi Vila Borràs, en representació dels arxiprestos de la Vicaria Episcopal de l'Alt Camp, el Baix Penedès i el Tarragonès.

Mn. Raimon Mateu i de la Casa, en representació dels diaques permanents.

Sr. Francisco Javier Álvarez Vega, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat de Tarragona Centre.

Sr. Juan Manuel Fernández Solé, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat de Tarragona Perifèria.

- Sra. Elisabet Canudas Sicart, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat de Reus.
- Sra. Montserrat Ventura Bargalló, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat del Priorat.
- Sr. Josep M. Vallès Domingo, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat del Baix Camp.
- Sra. Judit Roselló Causí, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat de la Conca de Barberà.
- Sr. Josep M. Capdevila Vives, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues.
- Sr. Joan M. Jané Coca, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat de l'Alt Camp.
- Sr. Josep Sanromà Domingo, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat del Baix Penedès.
- Sra. Neus Cerdà Bartolí, en representació dels laics i laiques de l'arxiprestat del Tarragonès Ponent.
- P. Pere Codinachs Verdaguer, c.m.f., en representació dels religiosos preveres de vida activa.
- Gna. Jessica Garzón Núñez, s.f.u., en representació de les religioses.
- Gna. Isabel Górriz Moreno, d.i.e.c., en representació de les religioses.
- Gna. Irene Sastre Juez, c.t.s.j., en representació de les religioses.

CONVOCATÒRIA

a la reunió n. 19 del Consell Pastoral Diocesà

Benvolguts/ Benvolgudes,

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, convoca els membres del CONSELL PASTORAL DIOCESÀ (CPD) a la propera sessió plenària.

Dia: 12 de març, dissabte.

Lloc: Casa d'exercicis de la Selva del Camp

Hora: De 10.00 a 13.30 h

ORDRE DE LA REUNIÓ (QUE COMENÇARÀ A LES 10.00 H)

10.00-10.45 Pregària de tèrcia.

Salutació del Sr. Arquebisbe.

Lliurament del nomenament als nous consellers i recordatori de les responsabilitats dels membres del CPD.

Lectura i aprovació, si s'escau, de l'acta de la sessió anterior.

Elecció dels membres de la Permanent.

10.45-11.00 Presentació del treball que cal que fem en grups, com a continuació al que es va iniciar en la sessió anterior sobre el 2n objectiu del nou Pla pastoral diocesà: *Urgir en els cristians i cristianes laics el compromís social pel Regne en la nostra societat d'avui i d'aquí.*

11.00-11.45 Treball per grups.

A partir de la lectura de la síntesi dels treballs de grup (que s'adjunta a aquesta convocatòria), desvetllem quins són els criteris, les actituds i les prioritats que se'ns demanen.

11.45-12.00 Pausa - cafè.

12.00-12.30 Continua el treball per grups.

12.30-13.00 Síntesi i exposició dels treballs.

13.00-13.30 Aprovació del Comunicat del CPD sobre la llibertat religiosa en el món. Informacions del Sr. Arquebisbe i torn obert de paraules.

Moderadora: Sra. M. de l'Esperança Amill

M. Pineda Sentís
Secretària del CPD

Tarragona, 21 de febrer de 2011

TEMES TRACTATS

en les reunions n. 206 i 207 del Consell Episcopal

Dies 15 i 22 de febrer de 2011

- Nomenaments de la meitat dels membres del Consell Pastoral Diocesà, corresponents als estaments eclesials, segons base territorial i segons modalitat de vida consagrada, signats el dia 15 de febrer de 2011 (podeu consultar-los a la pàgina 112 d'aquest BUTLLETÍ).
- Nomenament signat el dia 22 de febrer de 2011:
  - Mn. Josep M. Prats Rocavert, consiliari del grup de pregària Sagrat Cor de Jesús, de la Renovació Carismàtica Catòlica a Reus.
- Consideracions relatives al diaconat permanent i als aspirants a aquest ministeri.

- Aprovació de l'actualització de les ofrenes, estipendis i taxes pels serveis parroquials i els de la cúria diocesana, que entraran en vigor a partir del diumenge de Pasqua, enguany el dia 24 d'abril.
- Qüestions relatives al Museu Diocesà.
- Defunció de Mn. Florenci Giralt Palau i de la Gna. Josefina Cabré Roigé, de les carmelites descalces de Tarragona.
- Altres temes del govern ordinari de l'arxidiòcesi.

COMUNICAT

de la reunió n. 20 del Consell del Presbiteri

El dijous 17 de febrer de 2011 ha tingut lloc la reunió n. 20 del Consell del Presbiteri, a la sala gran del palau arquebisbal. La reunió ha estat presidida pel Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol Balcells, i hi han assistit tots els consellers.

1. En començar, després de la pregària inicial, Mons. Pujol ha saludat els consellers i ha donat la benvinguda als nous membres, tot lliurant-los el respectiu nomenament per al proper trienni 2011-2013.
2. Posteriorment, s'ha fet l'elecció de la Comissió Coordinadora, que ha quedat constituïda de la següent manera: secretari, Mn. Joan Miquel Bravo; secretari adjunt, Mn. Xavier Roig, i dos vocals, Mn. Joan Àguila i Mn. Joaquim Gras.
3. Mn. Josep Bofarull i Mn. Francisco Giménez, vicaris episcopals, han presentat el document de treball sobre el 4t objectiu del Pla pastoral diocesà —«L'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat». Establiment de criteris d'actuació i resultats de l'enquesta que es va fer l'any 2009 sobre la realitat parroquial.
4. S'ha portat a terme el treball en grups amb un diàleg fecund i profitós que, finalment, s'ha posat en comú a la darrera part de la reunió.
5. El Sr. Arquebisbe ha informat sobre els preveres malalts de la nostra arxidiòcesi i sobre el seu darrer viatge a Turquia. Finalment, amb el rès de l'àngelus, s'ha donat per acabada la reunió fins a la propera convocatòria.

Tarragona, 17 de febrer de 2011

Delegació diocesana de pastoral de joventut

PRESENTACIÓ

de l'activitat TROBA'11 del 9 d'abril de 2011

Proposta general

Una trobada en format tarda-vespre, de tots aquells cristians de 14 a 18 anys del nostre arquebisbat, de les parròquies i alumnes d'ESO i BAT de les escoles concertades. En clau de treball comú de les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ).

Dinàmica

Les coordenades del Troba són trobar-nos sense complexos joves que avancem en la nostra fe. Proposem fer una ruta a peu. Pel fet de ser Quaresma el format serà el d'un via crucis, celebrarem l'eucaristia presidida pel nostre Arquebisbe, soparem plegats i participarem en el concert del grup Canta la teva Fe

Objectiu pastoral

- És l'única convocatòria general de tots els joves cristians de 14 a 18 anys de l'Arquebisbat de Tarragona.
- A través d'una activitat volem visibilitzar el nostre caminar com a joves cristians i també la nostra capacitat de viure a fons la fe.
- A través d'una càlida celebració, animar la dimensió celebrativa dels joves participants.
- Amb l'entrega de les compostel·lanes, donar continuïtat a les accions pastorals de l'Arquebisbat.
- Compartir amb altres joves la participació com a voluntaris a les JMJ i començar a generar el grup que anirà a Madrid.

Oportunitat pastoral

- Poder convocar a tots els joves que d'alguna manera encara mantenim un contacte a través d'una oferta diocesana i de qualitat.
- Pot afavorir el replantejament de la implicació pastoral dels joves a la vida de la parròquia.
- Fer visible, per part dels joves mateixos, la realitat juvenil de l'Església.
- Reforçar la identitat cristiana dels joves. Mostrar-los que tot i que es desenvolupen en diferents àmbits tots formen part de l'Església.

- Mostrar la profunditat i complexitat de la nostra fe a través de la ponència que s'hi ofereix.

SOLICITE NUESTRO CATÁLOGO GENERAL

Martinez
Artículos Religiosos

desde 1928

San Froilán, 22 - 27001 LUGO - ESPAÑA
Tfnos.: 982 242 107 - 982 253 393 - Fax 982 242 107
e-mail: art-martinez@terra.es - www.almacenesmartinez.com

secció documental

Sant Pare

MISSATGE

per a la Quaresma 2011

«PEL BAPTISME HEU ESTAT SEPULTATS AMB CRIST,
I AMB ELL TAMBÉ HEU RESSUSCITAT» (COL 2,12)

Benvolguts germans i germanes,

La Quaresma, que ens porta a la celebració de la Santa Pasqua, és per a l'Església un temps litúrgic molt valuós i important, amb vista al qual m'alegra adreçar-vos unes paraules específiques perquè el visquem amb el compromís que cal. La comunitat eclesial, assídua en la pregària i en la caritat operosa, mentre mira cap al trobament definitiu amb el seu Espòs en la Pasqua eterna, intensifica el seu camí de purificació en l'esperit, per a obtenir amb més abundància del Misteri de la redempció la vida nova en Crist Senyor (cf. Prefaci I de Quaresma).

1. Aquesta mateixa vida ja se'ns va transmetre el dia del baptisme, quan «en participar de la mort i resurrecció de Crist» va començar per a nosaltres «l'aventura joiosa i entusiasta del deixeble» (Homilia en la festa del Baptisme del Senyor, 10 de gener de 2010). Sant Pau, en les seves Cartes, insisteix repetidament en la comunió singular amb el Fill de Déu que es realitza en aquest lavacre. El fet que en la majoria dels casos el baptisme es rebí en la infantesa posa en relleu que es tracta d'un do de Déu: ningú no mereix la vida eterna per les seves forces. La misericòrdia de Déu, que esborra el pecat i permet viure en la pròpia existència «els mateixos sentiments que tingué Jesucrist» (Fl 2,5), es comunica a l'home gratuïtament.

L'Apòstol dels gentils, en la Carta als Filipencs, expressa el sentit de la transformació que té lloc en participar en la mort i resurrecció de Crist, indicant la seva meta: «Així conec el Crist i la força de la seva resurrecció i puc entrar en comunió amb els seus sofriments, tot configurant-me a la seva mort, esperant d'arribar a la resurrecció d'entre els morts» (Fl 3,10-11). El baptisme, per tant, no és un ritu del passat sinó el trobament amb Crist que conforma tota l'existència del batejat, li dóna la vida divina i el crida a una conversió sincera, iniciada i sostinguda per la gràcia, que el porti a aconseguir la talla adulta de Crist.

Un nexa particular vincula el baptisme amb la Quaresma com a moment favorable per a experimentar la gràcia que salva. Els pares del concili Vaticà II van exhortar tots els pastors de l'Església a utilitzar «amb més abundància els elements baptismals propis de la litúrgia quaresmal» (*Sacrosanctum Concilium*, 109). En efecte, des de sempre, l'Església associa la vetlla pascual a la celebració del baptisme: en aquest sagrament es realitza el gran misteri pel qual l'home mor al pecat, participa de la vida nova en Jesucrist ressuscitat i rep el mateix esperit de Déu que va ressuscitar

Jesús d'entre els morts (cf. Rm 8,11). Aquest do gratuït ha de ser revifat en cadascun de nosaltres, i la Quaresma ens ofereix un recorregut anàleg al catecumenat, que per als cristians de l'Església antiga, així com per als catecúmens d'avui, és una escola insubstituïble de fe i de vida cristiana: viuen realment el baptisme com un acte decisiu per a tota la seva existència.

2. Per a emprendre seriosament el camí cap a la Pasqua i preparar-nos per a celebrar la resurrecció del Senyor —la festa més joiosa i solemne de tot l'any litúrgic—, què pot haver-hi de més adequat que deixar-nos guiar per la paraula de Déu? Per això l'Església, en els textos evangèlics dels diumenges de Quaresma, ens guia a un trobament especialment intens amb el Senyor, fent-nos recórrer les etapes del camí de la iniciació cristiana: per als catecúmens, en la perspectiva de rebre el sagrament del renaixement, i per a qui està batejat, amb vista a passos nous i decisius en el seguiment de Crist i en el lliurament més ple a ell.

El primer diumenge de l'itinerari quaresmal subratlla la nostra condició d'home en aquesta terra. La batalla victoriosa contra les temptacions, que dóna inici a la missió de Jesús, és una invitació a prendre consciència de la pròpia fragilitat per a acollir la gràcia que allibera del pecat i infon nova força en Crist, camí, veritat i vida (cf. *Ordo Initiationis Christianæ Adultorum*, n. 25). És una crida decidida a recordar que la fe cristiana implica, seguint l'exemple de Jesús i en unió amb ell, una lluita «contra els qui dominen aquest món de tenebres» (Ef 6,12), en el qual el diable actua i no es cansa, tampoc avui, de temptar l'home que vol acostar-se al Senyor: Crist surt victoriós, per obrir també el nostre cor a l'esperança i guiar-nos per a vèncer les seduccions del mal.

L'evangeli de la transfiguració del Senyor posa davant els nostres ulls la glòria de Crist, que anticipa la resurrecció i anuncia la divinització de l'home. La comunitat cristiana pren consciència que és portada, com els apòstols Pere, Jaume i Joan, «a part, dalt d'una muntanya alta» (Mt 17,1), per acollir novament en Crist, com a fills en el Fill, el do de la gràcia de Déu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo» (v. 5). És la invitació a allunyar-se del soroll de la vida diària per a submergir-se en la presència de Déu: ell vol transmetre'ns, cada dia, una paraula que penetra en les profunditats del nostre esperit, on discerneix el bé i el mal (cf. He 4,12) i enforteix la voluntat de seguir el Senyor.

La petició de Jesús a la samaritana: «Dóna'm aigua» (Jn 4,7), que es llegeix en la litúrgia del tercer diumenge, expressa la passió de Déu per tots els homes i vol suscitar en el nostre cor el desig del do de l'aigua que es convertirà en una «font d'on brollarà vida eterna» (v. 14): és el do de l'Esperit Sant, que fa dels cristians «autèntics adoradors» capaços de pregar al Pare «en Esperit i en veritat» (v. 23). Només aquesta aigua pot apagar la nostra set de bé, de veritat i de bellesa! Només aquesta aigua, que ens dóna el Fill, irriga els deserts de l'ànima inquieta i insatisfeta, «fins que descansi en Déu», segons les cèlebres paraules de sant Agustí.

El «diumenge del cec de naixement» presenta Crist com a llum del món. L'evangeli ens interpel·la a cadascun de nosaltres: «Creus en el Fill de l'home?» «Hi crec, Senyor» (Jn 9,35.38), afirma amb alegria el cec de naixement, donant veu a tots els creients. El miracle del guariment és el signe que Crist, junt amb la vista, vol

obrir la nostra mirada interior, perquè la nostra fe sigui cada cop més profunda i puguem reconèixer en ell el nostre Salvador únic. Ell il·lumina totes les foscos de la vida i porta l'home a viure com a «fill de la llum».

Quan, el cinquè diumenge, es proclama la resurrecció de Llätzer, ens trobem davant del misteri últim de la nostra existència: «Jo sóc la resurrecció i la vida. [...] Ho creus, això?» (Jn 11,25-26). Per a la comunitat cristiana és el moment de tornar a posar amb sinceritat, junt amb Marta, tota l'esperança en Jesús de Natzaret: «Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món» (v. 27). La comunió amb Crist en aquesta vida ens prepara per a creuar la frontera de la mort, per a viure sense fi en ell. La fe en la resurrecció dels morts i l'esperança en la vida eterna obren la nostra mirada al sentit últim de la nostra existència: Déu ha creat l'home per a la resurrecció i per a la vida, i aquesta veritat dóna la dimensió autèntica i definitiva a la història dels homes, a la seva existència personal i a la seva vida social, a la cultura, a la política, a l'economia. Privat de la llum de la fe, tot l'univers acaba tancat dins un sepulcre sense futur, sense esperança.

El recorregut quaresmal troba el seu compliment en el tridu pasqual, en particular en la gran vetlla de la nit santa: en renovar les promeses baptismals reafirmem que Crist és el Senyor de la nostra vida, la vida que Déu ens va comunicar quan vam renéixer «de l'aigua i de l'Esperit Sant», i confirmem novament el nostre compromís ferm de correspondre a l'acció de la gràcia per a ser els seus deixebles.

3. El nostre submergir-nos en la mort i resurrecció de Crist mitjançant el sacrament del baptisme, ens impulsa cada dia a alliberar el nostre cor del pes de les coses materials, d'un vincle egoista amb la «terra», que ens empobreix i ens impedeix estar disponibles i oberts a Déu i al proïsme. En Crist, Déu s'ha revelat com a Amor (cf. 1Jn 4,7-10). La creu de Crist, la «paraula de la creu» manifesta el poder salvador de Déu (cf. 1Co 1,18), que es dóna per a aixecar l'home i portar-li la salvació: amor en la seva forma més radical (cf. Enc. *Deus caritas est*, 12). Mitjançant les pràctiques tradicionals del dejuni, l'almoïna i l'oració, expressions del compromís de conversió, la Quaresma educa a viure de manera cada cop més radical l'amor de Crist. El dejuni, que pot tenir diferents motivacions, adquireix per al cristià un significat profundament religiós: fent més pobre la nostra taula aprenem a superar l'egoisme per a viure en la lògica del do i de l'amor; suportant la privació d'alguna cosa —i no sols del superflu— aprenem a apartar la mirada del nostre «jo», per a descobrir algú al nostre costat i reconèixer Déu en els rostres de tants germans nostres. Per al cristià el dejuni no té res d'intimista, sinó que obre majorment a Déu i a les necessitats dels homes, i fa que l'amor a Déu sigui també amor al proïsme (cf. Mc 12,31).

En el nostre camí també ens trobem davant la temptació del tenir, de l'avidesa de diners, que traeix la primacia de Déu en la nostra vida. L'afany de posseir provoca violència, prevaricació i mort; per això l'Església, especialment en el temps quaresmal, recorda la pràctica de l'almoïna, és a dir, la capacitat de compartir. La idolatria dels béns, en canvi, no sols allunya de l'altre, sinó que desposseeix l'home, el fa infeliç, l'enganya, el defrauda sense realitzar el que promet, perquè situa les coses materials en el lloc de Déu, única font de la vida. ¿Com es pot comprendre

la bondat paternal de Déu si el cor està ple d'un mateix i dels propis projectes, amb els quals ens fem la il·lusió que podem assegurar el futur? La temptació és pensar, com el ric de la paràbola: «Tens molts béns en reserva per a molts anys [...]». Però Déu li digué: «Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida» (Lc 12,19-20). La pràctica de l'almoïna ens recorda la primacia de Déu i l'atenció envers els altres, per a redescobrir el nostre Pare bo i rebre la seva misericòrdia.

En tot el període quaresmal, l'església ens ofereix amb abundància particular la Paraula de Déu. Meditant-la i interioritzant-la per a viure-la diàriament, aprenem una forma preciosa i insubstituïble de pregària, perquè l'escolta atenta de Déu, que continua parlant al nostre cor, alimenta el camí de fe que iniciem el dia del baptisme. La pregària ens permet també adquirir una nova concepció del temps: de fet, sense la perspectiva de l'eternitat i de la transcendència, simplement marca els nostres passos cap a un horitzó que no té futur. En la pregària trobem, en canvi, temps per a Déu, per a conèixer que «les seves paraules no passaran» (cf. Mc 13,31), per entrar en l'íntima comunió amb ell que «ningú no podrà prendre'ns» (cf. Jn 16,22) i que ens obre a l'esperança que no falla, a la vida eterna.

En síntesi, l'itinerari quaresmal, en el qual se'ns invita a contemplar el Misteri de la creu, és conèixer Crist «tot configurant-me a la seva mort» (Fl 3,10), per a dur a terme una conversió profunda de la nostra vida: deixar-nos transformar per l'acció de l'Esperit Sant, com sant Pau al camí de Damasc; orientar amb decisió la nostra existència segons la voluntat de Déu; alliberar-nos del nostre egoisme, superant l'instint de domini sobre els altres i obrint-nos a la caritat de Crist. El període quaresmal és el moment favorable per a reconèixer la nostra debilitat, acollir, amb una revisió de vida sincera, la gràcia renovadora del sagrament de la penitència i caminar amb decisió cap a Crist.

Benvolguts germans i germanes, mitjançant la trobada personal amb el nostre Redemptor i mitjançant el dejuni, l'almoïna i l'oració, el camí de conversió cap a la Pasqua ens porta a redescobrir el nostre baptisme. Renovem en aquesta Quaresma l'acolliment de la gràcia que Déu ens va donar en aquest moment, perquè il·lumini i guii totes les nostres accions. Allò que el sagrament significa i realitza estem cridats a viure-ho cada dia seguint Crist de manera cada cop més generosa i autèntica. Encomanem el nostre itinerari a la Mare de Déu, que va engendrar el Verb de Déu en la fe i en la carn, per a submergir-nos com ella en la mort i resurrecció del seu Fill Jesús i obtenir la vida eterna.

Benedictus pp XVI

Vaticà, 4 de novembre de 2010

MISSATGE

per a la Jornada Mundial de les Missions 2011

**«COM EL PARE M'HA ENVIAT A MI, TAMBÉ JO US ENVIO A VOSALTRES»
(JN 20,21)**

En ocasió del Jubileu de l'any 2000, el venerable Joan Pau II, al començament d'un nou mil·lenni de l'era cristiana, va reafirmar amb força la necessitat de renovar el

compromís de portar a tothom l'anunci de l'evangeli «amb el mateix entusiasme dels cristians dels primers temps» (*Novo millennio ineunte*, 58). És el servei més valuós que l'Església pot prestar a la humanitat i a qualsevol persona que cerqui les raons profundes per a viure en plenitud la seva existència. Per això, aquesta mateixa invitació ressona cada any en la celebració de la Jornada Mundial de les Missions. En efecte, l'anunci incessant de l'evangeli vivifica també l'Església, el seu fervor, el seu esperit apostòlic; renova els seus mètodes pastorals perquè siguin cada cop més apropiats a les noves situacions —també les que requereixen una nova evangelització—, i animats per l'impuls missioner: «La missió renova l'Església, reforça la fe i la identitat cristiana, dóna nou entusiasme i noves motivacions. La fe s'enforteix donant-la! La nova evangelització dels pobles cristians trobarà inspiració i suport en el compromís per la missió universal» (Joan Pau II, *Redemptoris missio*, 2).

Aneu i anuncieu

Aquest objectiu es revifa contínuament per la celebració de la litúrgia, especialment de l'eucaristia, que es conclou sempre recordant el manament de Jesús ressuscitat als Apòstols: «Aneu...» (Mt 28,19). La litúrgia és sempre una crida «des del món» i un nou enviament «al món» per a donar testimoniatge del que s'ha experimentat: el poder salvador de la paraula de Déu, el poder salvador del Misteri pasqual de Crist. Tots aquells que s'han trobat amb el Senyor ressuscitat han sentit la necessitat anunciar-lo a altres, com ho van fer els dos deixebles d'Emmaús. Després de reconèixer el Senyor en partir el pa, «es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar reunits els Onze» i van referir el que els havia esdevingut durant el camí (Lc 24,33-35). El papa Joan Pau II exhortava a vetllar i estar «preparats per a reconèixer el seu rostre i córrer cap als nostres germans, per a portar-los el gran anunci: Hem vist el Senyor!» (*Novo millennio ineunte*, 59).

A tothom

Destinatari de l'anunci de l'evangeli ho són tots els pobles. L'Església «és missionera per la seva naturalesa, ja que té el seu origen en la missió del Fill i de l'Esperit Sant, d'acord amb l'objectiu de Déu Pare» (*Ad gentes*, 2). Aquesta és «la joia i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda. Existeix per a evangelitzar» (Pau VI, *Evangelii nuntiandi*, 14). En conseqüència, mai no pot tancar-se en ella mateixa. Arrela en determinats llocs per anar més enllà. La seva acció, en adhesió a la paraula de Crist i sota la influència de la seva gràcia i de la seva caritat, es fa plena i actualment present a tots els homes i a tots els pobles per a conduir-los a la fe en Crist (cf. *Ad gentes*, 5).

Aquesta tasca no ha perdut la seva urgència. Al contrari, «la missió de Crist Redemptor, confiada a l'Església, està encara lluny de complir-se [...]. Una mirada global a la humanitat demostra que aquesta missió es troba encara als inicis i que hem de comprometre'ns amb totes les nostres energies al seu servei» (*Redemptoris missio*, 1). No podem restar tranquils en pensar que, després de dos mil anys, encara hi ha pobles que no coneixen Crist i no han escoltat encara el seu missatge de Salvació.

I no tan sols això: és cada cop més gran la multitud d'aquells que, fins i tot havent rebut l'anunci de l'evangeli, l'han oblidat i abandonat, i no es reconeixen ja en l'Església; i molts ambients, també en societats tradicionalment cristianes, són avui refractaris a obrir-se a la Paraula de la fe. Està en marxa un canvi cultural, alimentat també per la globalització, per moviments de pensament i pel relativisme imperant, un canvi que porta a una mentalitat i a un estil de vida en què es prescindeix del missatge evangèlic, com si Déu no existís, i en què s'exalta la recerca del benestar, del guany fàcil, de la carrera i de l'èxit com a objectiu de la vida, fins i tot a costa dels valors morals.

Coreponsabilitat de tots

La missió universal implica a tothom, tot i sempre. L'evangeli no és un bé exclusiu de qui l'ha rebut; és un do que s'ha de compartir, una bona notícia que cal comunicar. I aquest do-compromís està confiat no sols a alguns, sinó a tots els batejats, els quals són «llinatge escollit, [...] nació santa, poble que Déu s'ha reservat» (1Pe 2,9) perquè proclami les seves grans meravelles.

En això estan implicades també totes les activitats. L'atenció i la cooperació a l'obra evangelitzadora de l'Església en el món no poden limitar-se a alguns moments i ocasions particulars, i tampoc poden considerar-se com una de les nombroses activitats pastorals: la dimensió missionera de l'Església és essencial i, per tant, ha de tenir-se sempre present. És important que tant els batejats de manera individual com les comunitats eclesials s'interessin no sols de manera esporàdica i ocasional en la missió, sinó de manera constant, com a forma de la vida cristiana. La Jornada Mundial de les Missions mateixa no és un moment aïllat en el decurs de l'any, sinó que és una ocasió valuosa per a detenir-se a reflexionar si responem a la vocació missionera i com ho fem; una resposta essencial per a la vida de l'Església.

Evangelització global

L'evangelització és un procés complex i comprèn diversos elements. Entre aquests, l'animació missionera ha prestat sempre una atenció peculiar a la solidaritat. Aquest és també un dels objectius de la Jornada Mundial de les Missions, que a través de les Obres Missionals Pontificies sol·licita ajuda per al desplegament de les tasques d'evangelització als territoris de missió. Es tracta de sostenir institucions necessàries per a establir i consolidar l'Església mitjançant els catequistes, els seminaris, els sacerdots; i també de donar la pròpia contribució a la millora de les condicions de vida de les persones en països en què són més greus els fenòmens de pobresa, malnutrició sobretot infantil, malalties, carència de serveis sanitaris i per a l'educació. També això forma part de la missió de l'Església. En anunciar l'evangeli, l'Església es pren seriosament la vida humana en sentit ple. No és acceptable, reafirmava el servent de Déu Pau VI, que en l'evangelització es descuidin els temes relacionats amb la promoció humana, la justícia, l'alliberament de qualsevol tipus d'opressió, òbviament respectant l'autonomia de l'esfera política. Desinteressar-se dels problemes temporals de la humanitat significaria «ignorar la doctrina de l'evangeli sobre l'amor al proïsme que sofreix o pateix necessitat» (*Evangelii nuntiandi*, 31, cf. n. 34); no estaria en sintonia amb el comportament de Jesús, el qual «recorria totes

les viles i pobles, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint malalties i xacres de tota mena» (Mt 9,35).

Així, a través de la participació coresponsable en la missió de l'Església, el cristià es converteix en constructor de la comunió, de la pau, de la solidaritat que Crist ens ha donat, i col·labora en la realització del pla salvador de Déu per a tota la humanitat. Els reptes que aquesta troba criden els cristians a caminar al costat dels altres, i la missió és part integrant d'aquest camí amb tots. En ella portem, encara que en gerres de terrissa, la nostra vocació cristiana, el tresor inestimable de l'evangeli, el testimoni viu de Jesús mort i ressuscitat, trobat i cregut en l'Església.

Que la Jornada Mundial de les Missions revifi en cadascú el desig i l'alegria d'«anar» a l'encontre de la humanitat portant tothom a Crist. En nom seu us imparteixo de cor la benedicció apostòlica, en particular als qui més s'esforcen i pateixen per l'evangeli.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 6 de gener de 2011, solemnitat de l'Epifania del Senyor

MISSATGE

per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. 5 de juny de 2011

VERITAT, ANUNCI I AUTENTICITAT DE VIDA EN L'ERA DIGITAL

Benvolguts germans i germanes,

En ocasió de la XLV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, vull compartir algunes reflexions, motivades per un fenomen característic del nostre temps: la propagació de la comunicació a través d'*Internet*. S'estén cada cop més l'opinió que, així com la revolució industrial va produir un canvi profund en la societat per les novetats introduïdes en el cicle productiu i en la vida dels treballadors, l'àmplia transformació en el camp de les comunicacions dirigeix les grans mutacions culturals i socials d'avui. Les noves tecnologies no modifiquen només la manera de comunicar, sinó la comunicació en ella mateixa, per la qual cosa es pot afirmar que ens trobem davant una vasta transformació cultural. Al costat d'aquesta manera de difondre informació i coneixements, neix una nova manera d'aprendre i de pensar, així com noves oportunitats per a establir relacions i construir llaços de comunió.

Es presenten al nostre abast objectius fins ara impensables que sorprenen per les possibilitats dels nous mitjans, i que ahora exigeixen amb urgència creixent una seriosa reflexió sobre el sentit de la comunicació en l'era digital. Això es veu més clarament encara quan ens confrontem amb les extraordinàries potencialitats d'*Internet* i la complexitat de les seves aplicacions. Com qualsevol fruit de l'enginy humà, les noves tecnologies de comunicació s'han de posar al servei del bé integral de la persona i de la humanitat sencera. Si s'utilitzen amb saviesa, poden contribuir

a satisfer el desig de sentit, de veritat i d'unitat que continua sent l'aspiració més profunda de l'ésser humà.

Transmetre informació en el món digital significa cada cop més introduir-la en una xarxa social, en la qual el coneixement es comparteix en l'àmbit d'intercanvis personals. Es relativitza la distinció entre el productor i el consumidor d'informació, i la comunicació ja no es redueix a un intercanvi de dades, sinó que es vol compartir. Aquesta dinàmica ha contribuït a una valoració renovada de l'acte de comunicar, considerat sobretot com a diàleg, intercanvi, solidaritat i creació de relacions positives. Per altra part, tot això ensopega amb alguns límits típics de la comunicació digital: una interacció parcial, la tendència a comunicar només algunes parts del propi món interior, el risc de construir una certa imatge de nosaltres mateixos que acostuma a portar a l'autocomplaença...

De manera especial, els joves estan vivint aquest canvi en la comunicació amb totes les aspiracions, les contradiccions i la creativitat pròpies dels qui s'obren amb entusiasme i curiositat a les noves experiències de la vida. Com més es participa en l'espai públic digital, creat per les anomenades xarxes socials, més s'estableixen noves formes de relació interpersonal que incideixen en la imatge que es té d'un mateix. És inevitable que això faci plantejar-se no sols la pregunta sobre la qualitat de l'actuació pròpia, sinó també sobre l'autenticitat del propi ser. La presència en aquests espais virtuals pot ser expressió d'una recerca sincera d'un trobament personal amb l'altre, si s'eviten certs riscos, com cercar refugi en una mena de món paral·lel, o una excessiva exposició al món virtual. L'anhel de compartir, d'establir «amistats», implica el desafiament de ser autèntics, fidels a nosaltres mateixos, sense cedir a la il·lusió de construir artificialment el nostre «perfil» públic.

Les noves tecnologies permeten les persones de trobar-se més enllà de les fronteres de l'espai i de les cultures, inaugurant així un món nou d'amistats potencials. Aquesta és una gran oportunitat, però suposa també prestar una major atenció i presa de consciència sobre els possibles riscos. Qui és el meu «proïme» en aquest món nou? ¿Hi ha el perill d'estar menys presents amb qui trobem en la nostra vida quotidiana ordinària? ¿Correm el perill de caure en la dispersió, atès que la nostra atenció està fragmentada i absorta en un món «diferent» a aquell en el qual vivim? ¿Dediquem temps a reflexionar críticament sobre les nostres decisions i a alimentar relacions humanes que siguin realment profundes i duradores? És important recordar sempre que el contacte virtual no pot i no ha de substituir el contacte humà directe, en tots els aspectes de la nostra vida.

També en l'era digital, cadascú sent la necessitat de ser una persona autèntica i reflexiva. A més, les xarxes socials mostren que un està sempre implicat en allò que comunica. Quan s'intercanvien informacions, les persones es comparteixen a elles mateixes, la seva visió del món, les seves esperances, els seus ideals. Per això, pot dir-se que hi ha un estil cristià de presència també en el món digital, caracteritzat per una comunicació franca i oberta, responsable i respectuosa de l'altre. Comunicar l'evangeli a través dels nous mitjans significa no sols posar continguts obertament religiosos a les plataformes dels diversos mitjans, sinó també donar testimoni coherent en el nostre perfil digital i en la manera de comunicar prefe-

rències, opcions i judicis que siguin profundament concordes amb l'evangeli, fins i tot quan no se'n parli explícitament. Així mateix, tampoc es pot anunciar un missatge en el món digital sense el testimoniatge coherent de qui l'anuncia. En els nous contextos i amb les noves formes d'expressió, el cristià està cridat novament a respondre a qui li demani raó de la seva esperança (cf. 1Pe 3,15).

El compromís de ser testimoni de l'evangeli en l'era digital exigeix a tots estar molt atents als aspectes d'aquest missatge que puguin contrastar amb algunes lògiques típiques de la xarxa. Hem de prendre consciència sobretot que el valor de la veritat que volem compartir no es basa en la «popularitat» o la quantitat d'atenció que provoca. Hem de fer-la conèixer en la seva integritat, més que intentar fer-la acceptable, potser desvirtuant-la. Ha de transformar-se en aliment quotidià i no en atracció d'un moment.

La veritat de l'evangeli no pot ser objecte de consum ni de gaudi superficial, sinó un do que demana una resposta lliure. Aquesta veritat, fins i tot quan es proclama en l'espai virtual de la xarxa, està cridada sempre a encarnar-se en el món real i en relació amb els rostres concrets dels germans i germanes amb els quals compartim la vida quotidiana. Per això, continuen sent fonamentals les relacions humanes directes en la transmissió de la fe.

Amb tot, vull invitar els cristians a unir-se amb confiança i creativitat responsable a la xarxa de relacions que l'era digital ha fet possible, no simplement per a satisfer el desig d'estar-hi presents, sinó perquè aquesta xarxa és part integrant de la vida humana. La xarxa està contribuint al desenvolupament de formes de consciència intel·lectual i espiritual, de comprensió comuna, noves i més complexes. També en aquest camp estem cridats a anunciar la nostra fe en Crist, que és Déu, el Salvador de l'home i de la història, aquell en qui totes les coses aconsegueixen la seva plenitud (cf. Ef 1,10). La proclamació de l'evangeli suposa una forma de comunicació respectuosa i discreta, que incita el cor i mou la consciència; una forma que evoca l'estil de Jesús ressuscitat quan es va fer company de camí dels deixebles d'Emmaús (cf. Lc 24,13-35), als quals, mitjançant la proximitat, va conduir gradualment a la comprensió del misteri, dialogant-hi, tractant amb delicadesa que manifestessin el que tenien al cor.

La Veritat, que és Crist, és en definitiva la resposta plena i autèntica a aquest desig humà de relació, de comunió i de sentit que es manifesta també en la participació massiva en les diverses xarxes socials. Els creients, donant testimoniatge de les seves conviccions més profundes, ofereixen una aportació valuosa perquè la xarxa no sigui un instrument que redueix les persones a categories, que intenta manipular-les emotivament o que permet als poderosos monopolitzar les opinions dels altres. Contràriament, els creients animen tothom a mantenir vives les qüestions eternes sobre l'home, testifiquen el seu desig de transcendència i la nostàlgia per formes de vida autèntiques, dignes de ser viscudes. Aquesta tensió espiritual típicament humana és precisament la que fonamenta la nostra set de veritat i de comunió, que ens empeny a comunicar-nos amb integritat i honradesa.

Invito sobretot els joves a fer bon ús de la seva presència en l'espai digital. Els reitero la nostra cita en la propera Jornada Mundial de la Joventut, a Madrid, la preparació de la qual té molt a veure amb els avantatges de les noves tecnologies.

Per als qui treballen en la comunicació, demano a Déu, per intercessió del seu patró, sant Francesc de Sales, la capacitat d'exercir la seva feina conscientment i amb professionalitat escrupolosa, alhora que imparteixo a tots la benedicció apostòlica.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 24 de gener de 2011, festa de sant Francesc de Sales

Tarraconense

DOCUMENT

dels bisbes amb seu a Catalunya

AL SERVEI DEL NOSTRE POBLE

25 anys d'*Arrels cristianes de Catalunya*

1. La commemoració dels vint-i-cinc anys del document de l'episcopat català *Arrels cristianes de Catalunya* és una ocasió especialment idònia per a reafirmar la validesa i l'actualitat del seu missatge, i alhora renovar el nostre compromís i el de tota l'Església catòlica a Catalunya envers el nostre poble.

Fou una proposta valenta i oportuna, amb unes reflexions ofertes «als cristians de les nostres diòcesis en primer lloc, com a punts d'orientació, i a tot el nostre poble com a contribució, des del nostre ministeri episcopal, al bé comú del país». També avui, com aleshores, hem de «revisar si som prou generosos i creatius per assolir una presència activa i comunicativa de la nostra fe, en tot el teixit social, cultural i institucional de la societat catalana».¹

Per mitjà d'aquell document, els bisbes volgueren transmetre essencialment un triple anunci. En primer lloc, l'afirmació i el reconeixement dels elements que identifiquen Catalunya; en segon lloc, la constatació de la presència fecunda de la fe cristiana i de l'Església al llarg de tota la història catalana, contribuint decisivament a la configuració de la seva realitat; en tercer lloc, la formulació del compromís de l'Església a continuar servint la societat catalana, tot reconeixent-ne els canvis profunds, socials i culturals que s'hi havien produït en els últims anys. És sobretot aquest darrer missatge el que avui adquireix nova actualitat, ja que comprovem que aquelles transformacions s'han anat aprofundint i també han aparegut nous factors que cal tenir en compte, especialment un nou clima cultural en el qual Déu desapareix de l'horitzó de l'home, que així intenta esdevenir el centre de tot.

2. No ens proposem, ni de bon tros, examinar exhaustivament les llums i les ombres que han planat sobre el nostre país durant aquest darrer quart de segle, però sí identificar aquells canvis substancials que configuren una situació nova i que exigeixen, també, noves formes d'evangelització i de creixement de la presèn-

---

¹ Els Bisbes de Catalunya, *Arrels cristianes de Catalunya*, 27 de desembre de 1985, apartat 1r, n. 2 i 5.

cia i l'acció pastoral de l'Església en les nostres terres. En aquest sentit, valorant l'herència cristiana que ens ha configurat, caldrà obrir-se de nou a l'encontre de la persona i el missatge de Jesucrist.

La Providència ha volgut que aquest aniversari assenyalat s'escaigués poques setmanes després de l'estada entre nosaltres del successor de l'apòstol Pere, el papa Benet XVI, els dies 6 i 7 de novembre de 2010, quan ha vingut a Barcelona per a dedicar la basílica de la Sagrada Família i visitar l'Obra Benéficosocial del Nen Déu.

Els nostres cors tenen ben present encara, amb agraïment, aquella jornada memorable, que en paraules del mateix estimat visitant representava «el cim i la desembocadura d'una història d'aquesta terra catalana que, sobretot des del final del segle XIX, va donar una plèiade de sants i de fundadors, de màrtirs i de poetes cristians».² Feia referència, així, a aquelles arrels cristianes que havien ocupat l'atenció dels bisbes ara fa 25 anys. La basílica de la Sagrada Família i l'Obra del Nen Déu són, en efecte, fruits de persones que volgueren arrelar-se en la fe cristiana per orientar les seves vides al servei de Déu i del proïsme. En donem moltes gràcies a Déu!

3. Aquesta felix coincidència —i el ric magisteri que Benet XVI va pronunciar entre nosaltres, utilitzant amb normalitat la nostra llengua— ens mena vers la millor manera de commemorar les noccs d'argent del document *Arrels cristianes de Catalunya*. Havent estat confirmats en la fe pel Sant Pare, ens proposem i volem proposar a tot el poble cristià que peregrina a Catalunya de servir la nostra societat, guiats per la llum de l'evangeli, amb un nou impuls i coratge, tot multiplicant «els gestos concrets de solidaritat efectiva i constant, manifestant així que la caritat és el distintiu de la nostra condició cristiana».³ Una realitat que és una oportunitat per a una nova proposta de la fe cristiana que, des de la llibertat i la proximitat a totes les persones, proclama: «Déu t'estima. Crist ha vingut per tu. Sí, l'Església predica aquest Déu, no parla d'un Déu desconegut sinó del Déu que ens ha estimat fins a tal punt, que el seu Fill s'ha fet home per nosaltres.»⁴ Un fet que, al mateix temps que ens obre a una esperança que supera totes les nostres expectatives, ens impulsa a treballar per un món més just i fraternal.

I. VALORACIÓ DE LA NOSTRA IDENTITAT COL·LECTIVA

4. Havent transcorregut vint-i-cinc anys del document *Arrels cristianes de Catalunya*, els bisbes avui ratifiquem i continuem el que aleshores els nostres germans en el ministeri oferien a la comunitat catòlica i a tota la societat catalana. Com a pastors de l'Església, manifestem el nostre profund amor pel país i ens posem al seu servei perquè sentim la urgència d'anunciar-li la persona de Jesucrist i el seu

---

² Benet XVI, Homília a la Sagrada Família, Barcelona, 7 de novembre de 2010.

³ Benet XVI, Paraules durant la visita a l'Obra Benéficosocial del Nen Déu, Barcelona, 7 de novembre de 2010.

⁴ Assemblea especial per a Europa del Sínode dels Bisbes, Declaració final, 13 de desembre de 1991, n. 3.

Regne, que són per a nosaltres el tresor més gran que tenim.⁵ Reiterem la crida a projectar aquest amor social en els deures cívics envers les institucions i organismes de govern, així com en el compromís d'impregnar d'esperit cristià tota acció amb projecció social. Igualment, en continuïtat amb els nostres predecessors, reconeixem la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya, en el sentit genuí de l'expressió, i defensem el dret a reivindicar i promoure tot el que això comporta, d'acord amb la doctrina social de l'Església.⁶

Joan Pau II, parlant el 1988 al Parlament Europeu a Estrasburg sobre la Unió Europea, que es preparava per a una major integració política dels seus Estats membres, afirmava que «els pobles europeus units no acceptaran la dominació d'una nació o d'una cultura sobre les altres, sinó que sostindran el dret igual per a tots d'enriquir els altres amb la seva diversitat».⁷ En el context europeu i mundial actual, el poble català vol i pot oferir la seva contribució des de la seva especificitat, arrelat en la seva història, la seva cultura i la seva llengua mil·lenàries.

5. Els drets propis de Catalunya, així com de tots els pobles de la terra, estan fonamentats primerament en la seva mateixa identitat com a poble. L'Església, a Catalunya i arreu, moguda pel seu amor a la persona humana i a la seva dignitat, considera que «hi ha una sobirania fonamental de la societat que es manifesta en la cultura de la nació. Es tracta de la sobirania per la qual l'home és, al mateix temps, sobirà suprem»,⁸ i per això no vol que «aquesta sobirania fonamental es converteixi en presa d'interessos polítics o econòmics».⁹

Avui s'han manifestat nous reptes i aspiracions, que afecten la forma política concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu actual. Com a pastors de l'Església, no ens correspon a nosaltres optar per una determinada proposta a aquests reptes nous, però defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables que fomentin la solidaritat, exigència directa de la fraternitat humana i

---

⁵ Cf. Mt 13,44-46.

⁶ Els bisbes de Catalunya afirmaven: «Com a bisbes de l'Església a Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaiçonada al llarg de mil anys d'història, i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un Estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats, han de ser respectats i, fins i tot, promoguts pels Estats, els quals de cap manera no poden, segons dret i justícia, perseguir-los, destruir-los o assimilar-los a una altra cultura majoritària. L'existència de la nació catalana exigeix una adequada estructura juridicopolítica que faci viable l'exercici dels drets esmentats. La forma concreta més apta per al reconeixement de la nacionalitat, amb els seus valors i prerrogatives, pertoca directament a l'ordenament civil.» *Arrels cristianes de Catalunya*, 27 de desembre de 1985, apartat 3: El fet de la nacionalitat catalana, n. 8.

⁷ Joan Pau II, Discurs al Parlament Europeu, Estrasburg, 11 d'octubre de 1988, n. 4.

⁸ Joan Pau II, Discurs a la UNESCO, París, 2 de juny de 1980, n. 14.

⁹ *Ibidem*, n. 15.

cristiana.¹⁰ El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per integrar la diversitat que la configura. Un procés que caldrà teixir amb la participació de tots, tenint en compte els drets i deures que es deriven de la dignitat personal, i que ha de restar obert als valors transcendents, a aquell plus d'ànima que ennobleix i fonamenta l'acció política i social al servei de l'home i de tot l'home.

II. LA CONTRIBUCIÓ DEL CRISTIANISME I DE L'ESGLÉSIA

6. Com feren els bisbes de Catalunya en el document esmentat, tornem a pensar en la nostra Església, inserida en la història i en el present del poble català. Ens hi estimula el papa Benet XVI quan ens convoca a una *nova evangelització*: «Hi ha regions del món que encara esperen una primera evangelització, altres que l'han rebuda, però que necessiten un treball més profund, altres, finalment, en les quals l'evangeli ha arrelat des de fa molt de temps, donant lloc a una tradició cristiana veritable, però on en els últims segles —per dinàmiques complexes— el procés de secularització ha produït una greu crisi del sentit de la fe cristiana i de la pertinença a l'Església [...]. [Caldrà] promoure una renovada evangelització en els països on ja ha ressonat el primer anunci de la fe i on estan presents Esglésies d'antiga fundació, però que estan vivint una progressiva secularització de la societat i una mena d'*eclipsi* del sentit de Déu que constitueix un desafiament de cara a trobar mitjans adequats per a tornar a proposar la perenne veritat de l'evangeli de Crist.»¹¹

Els estudis històrics i sociològics ens confirmen que Catalunya, la seva cultura i la seva identitat, no es poden entendre sense la presència de la fe cristiana, que ha estat veritablement fecunda i positiva, fins al punt d'haver contribuït decisivament a la configuració de la identitat catalana. Aquesta contribució consisteix, en primer lloc, en la quantitat considerable de personalitats i d'obres socials, culturals, assistencials o educatives, nascudes de la fe cristiana o il·luminades per ella. Però també ens referim a l'àmbit més profund del sentit de la vida, de la concepció de la persona humana i de la societat, dels drets humans, de la idea de treball, de progrés, de llibertat, de compromís, d'economia, de creació artística, entre d'altres. La fe cristiana ha aportat en aquesta dimensió essencial per a tota persona el que creu que és la veritat sobre l'ésser humà, manifestada plenament en la persona de Jesucrist. Per tant, la fe cristiana no ha estat per a la nostra història, ni podrà ser-ho mai, un pur sentiment, ni tampoc una ideologia o un mite, sinó una veritable força transformadora de la persona humana, de la cultura i de la societat.

7. En efecte, cal dir que la configuració de Catalunya en l'àmbit de les tradicions, dels costums i de les lleis, també és hereva d'aquells principis objectius que fonamenten l'ètica i el dret, més enllà de tot pragmatisme polític i de tot positivisme jurídic: l'afirmació de la dignitat inviolable de la persona i la vida humana amb

---

¹⁰ Cf. Joan Pau II, Carta encíclica *Sollicitudo rei socialis*, 1987, n. 38-40.

¹¹ Benet XVI, Homilia de les primeres vespres de la solemnitat de St. Pere i St. Pau, 28 de juny de 2010. Vegeu també Benet XVI, Carta apostòlica en forma de *motu proprio Ubicumque et semper*, 21 de setembre de 2010.

el seu destí transcendent, la responsabilitat personal, el bé comú, el destí social de tots els béns, el principi de subsidiarietat, etc. Deixant ben clar que l'Església no es predica a ella mateixa ni busca privilegis, ha transmès aquests principis per mitjà d'un «humanisme», fruit d'una síntesi fecunda entre fe i cultura que amb el temps ha amarat més i més la nostra societat. Com diu Benet XVI, «el món de la raó i el món de la fe —el món de la racionalitat secular i el món de les creences religioses— necessiten l'un de l'altre i no haurien de tenir por a mantenir un diàleg profund i continuat, pel bé de la nostra civilització».¹²

Actualment hi ha qui sosté que es poden defensar i viure els valors heretats sense fer cap referència a la fe cristiana. Creiem que això, tot i ser possible en un primer moment com per força d'inèrcia, difícilment es podrà mantenir en el temps si s'exclou explícitament de la societat l'esperit humanitzador de l'evangeli de Jesucrist que l'Església anuncia. De mica en mica se n'esvairia el vigor, com un arbre que se sosté només per un breu temps quan té les arrels seques, o com un llac que, tot i estar encara ple, ha perdut la font o el riu que li renova l'aigua. Al contrari, la recuperació vital de les arrels cristianes suposarà sens dubte un revifament veritable de l'humanisme en totes les seves dimensions, ja que la religió «no és mai un problema que els legisladors hagin de solucionar, sinó una contribució vital al debat nacional».¹³

III. EL TESTIMONIATGE D'ANTONI GAUDÍ I «LA SAGRADA FAMÍLIA»

8. La recent visita del Sant Pare a Barcelona amb la dedicació de la basílica de la Sagrada Família ens ha permès de redescobrir un gran testimoni contemporani de la fecunditat de les arrels cristianes en la nostra societat catalana.

Antoni Gaudí Cornet (1852-1926) va ser, a la vegada, un artista genial i un cristià exemplar. Visqué la seva professió d'artista com una missió encomanada per Déu. Igual que el servent fidel de la paràbola de l'evangeli, va saber fer rendir els molts talents que havia rebut.¹⁴ Mentre construïa els seus edificis per a Déu i per als homes, ell mateix s'anava construint plenament com a home. Tal com ho ha explicat Benet XVI, «Gaudí va voler unir la inspiració que li arribava dels tres grans llibres en els quals s'alimentava com a home, com a creient i com a arquitecte: el llibre de la natura, el llibre de la Sagrada Escriptura i el llibre de la litúrgia. Així va unir la realitat del món i la història de la Salvació, tal com ens és narrada a la Bíblia i actualitzada en la litúrgia. Va introduir pedres, arbres i vida humana dins del temple, perquè tota la creació convergís en la lloança divina, però a la vegada va posar els retaules a fora, per a situar davant dels homes el misteri de Déu revelat en el naixement, passió, mort i resurrecció de Jesucrist. D'aquesta manera, va col·laborar genialment en l'edificació de la consciència humana ancorada en el món, oberta a Déu, il·luminada i santificada per Crist».¹⁵ D'aquesta manera, ens

---

¹² Benet XVI, Discurs als representants de la societat britànica al Westminster Hall, Londres, 17 de setembre de 2010.

¹³ *Ibidem*.

¹⁴ Cf. Mt 25,14 i s.

¹⁵ Benet XVI, Homilia a la Sagrada Família, Barcelona, 7 de novembre de 2010.

ensenya el Papa, Gaudí va superar «l'escissió entre consciència humana i consciència cristiana, entre existència en aquest món temporal i obertura a la vida eterna, entre bellesa de les coses i Déu com a Bellesa».¹⁶

Tal com succeeix en l'Escriptura vista amb ulls de fe, també a la basílica de la Sagrada Família, la centralitat és per a Jesucrist, el Verb fet carn, Déu fet home, que és «el camí, la veritat i la vida».¹⁷ Resseguint els textos bíblics, les façanes del Naixement, de la Passió i —quan estigui acabada— de la Glòria, posen a la vista de tothom la vida del nostre Redemptor. En la primera, mostra l'entrada de Déu en la nostra història: el Fill unigènit de Déu es fa home a les entranyes virginals de Maria. És una explosió exuberant de la Creació, que esclata de goig per la vinguda del Crist. Després, aquest Jesús que neix en goig morirà a la Passió per nosaltres (segona façana) i ressuscitarà, alliberant-nos del poder del Mal i obrint-nos les portes de la Glòria, que quedarà representada a la façana principal. L'interior, grandios i fascinant, està tot ell inspirat en el llibre de l'Apocalipsi, el darrer dels llibres de la Bíblia, i està concebut com la ciutat santa, la nova Jerusalem, «que baixava del cel, venint de Déu, i envoltada de la seva glòria».¹⁸

9. Estem profundament agraïts al papa Benet XVI que, tot explicant la simbologia de l'obra mestra de Gaudí, ens hagi recordat de nou la centralitat de Jesucrist en la vida de l'Església i del món: «El Senyor Jesús és la pedra que suporta el pes del món, que manté la cohesió de l'Església i que recull en unitat final totes les conquestes de la humanitat. En ell tenim la Paraula i la presència de Déu, i d'ell rep l'Església la seva vida, la seva doctrina i la seva missió. L'Església no té consistència per ella mateixa, està cridada a ser signe i instrument de Crist, en pura docilitat a la seva autoritat i en total servei al seu mandat. L'únic Crist funda l'única Església, ell és la roca sobre la qual es fonamenta la nostra fe.»¹⁹

Professem fermament que «Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles»,²⁰ i al mateix temps ens adonem que, com a Església de Jesucrist cridada a ser amb ell «llum del món»,²¹ hem de trobar nous camins i llenguatges per anunciar-lo de forma entenedora i atraient al món d'avui. En aquesta tasca apassionant, l'exemple i l'obra d'Antoni Gaudí ens encoratgen i ens estimulen; i sabem que és el mateix Crist qui ens guia en aquesta recerca, ja que ell ha promès ser amb nosaltres «dià dia fins a la fi del món».²²

IV. LA FE CRISTIANA I ALGUNS REPTES ACTUALS

10. Pensem i desitgem que la fe cristiana pugui continuar essent per a Catalunya una veritable font de vida, però som conscients que, si volem que la fe cristiana

---

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ Jn 14,6.

¹⁸ Ap 21,10.

¹⁹ Benet XVI, Homilia a la Sagrada Família, Barcelona, 7 de novembre de 2010.

²⁰ He 13,8.

²¹ Cf. Mt 5, 14; Jn 8,12; Jn 9,5.

²² Mt 28,20.

fecundi amb nou vigor la societat catalana en el context cultural i socioeconòmic actual, ens cal reflexionar a la llum de l'evangeli sobre alguns grans temes que la condicionen i configuren en aquests inicis del segle XXI.

a) Consolidació de la democràcia participativa

Durant aquests últims decennis, observem que la democràcia representativa i les institucions del nostre país s'han consolidat. Valorem molt positivament aquest període de pau i d'entesa social que ha permès grans progressos en l'ordre social, econòmic i cultural.

Tanmateix, ens preocupen dos factors. Per una banda, observem una certa fatiga i desencís, tant envers l'estament polític i els governants, com respecte de les institucions. Aquest desànim condueix, sovint, a la indiferència respecte a la cosa pública, a la no participació i a la deixadesa. Per l'altra, detectem un greu oblit i una desvinculació dels fonaments ètics que fan possible una democràcia viva i estable.

Aquest oblit es fa ben palès ocasionalment, amb motiu del descobriment de casos de corrupció o en les anàlisis profundes de la mateixa crisi econòmica. Però també és efectiu d'una manera subtil i invisible quan es legisla i es governa només amb criteris positivistes i pragmàtics.

Entenem que una societat arrelada en la fe cristiana ha de beure constantment de la font inesgotable dels principis ètics i dels seus fonaments. Vindrà d'aquí la revaloració de la democràcia, del sistema legal, de les institucions i de la tasca política. Avui, un desafiament veritable per a la democràcia el constitueixen els principis ètics que han de regular les lleis i les decisions. En aquest sentit, la fe cristiana pot oferir elements per a purificar la raó, que sempre ha de promoure la dignitat de la persona humana.²³

b) Per una laïcitat positiva

11. En els darrers decennis, el procés de secularització de moltes societats a Europa s'ha afermat, i Catalunya, en continuïtat amb la resta del continent, no ha quedat al marge d'aquest procés. També a casa nostra, l'encaix de l'Església i de la fe cristiana en la societat i en la cultura contemporànies, és una qüestió tothora oberta i debatuda sobre la qual les posicions, a vegades, dissortadament, encara es polaritzen massa. D'acord amb el nostre tarannà català més genuí, conciliador i dialogant, convidem tothom a superar definitivament actituds bel·ligerants i a promoure una sana laïcitat que, tot i deixant ben clara la distinció entre l'esfera política i l'esfera religiosa, reconegui suficientment la llibertat religiosa i la funció positiva de la religió i de les institucions religioses en la vida pública.

Som ben conscients que la secularitat i la laïcitat positiva, en el sentit com és afirmada per l'Església, ha passat a la cultura democràtica d'Occident gràcies precisament a l'herència cristiana, que beu de la fe en Déu creador i acull les pa-

---

²³ Cf. Benet XVI, Discurs als representants de la societat britànica al Westminster Hall, Londres 17 de setembre de 2010.

raules del mateix Jesucrist: «Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu.»²⁴ Aquesta laïcitat positiva i oberta comporta: la independència mútua del poder polític i de l'Església, el reconeixement del fet religiós com a humanitzador i com a motor de progrés, la valoració de la tradició cultural que li és pròpia i l'acceptació del relleu públic de la fe, tant pel que fa a la seva manifestació exterior (litúrgia, evangelització), com pel que fa a la seva projecció ètica en la configuració de la societat. En tot cas, una sana laïcitat demanarà almenys el reconeixement del dret de ciutadania als cristians com a tals, considerats tant individualment com en grup, amb els drets i els deures que es reconeixen a tots els ciutadans.

Tal com ho afirmà Benet XVI a París davant les màximes autoritats de l'Estat francès ara fa dos anys, «és fonamental, d'una banda, insistir en la distinció entre l'àmbit polític i el religiós per a tutelar la llibertat religiosa dels ciutadans així com la responsabilitat de l'Estat envers ells, i d'una altra, adquirir una consciència més clara de les funcions insubstituïbles de la religió per a la formació de les consciències i de la contribució que pot aportar, juntament amb altres instàncies, per a la creació d'un consens ètic de fons a la societat».²⁵

c) La diversitat de valors, d'estils de vida i de creences

12. Com s'indicava a *Arrels cristianes de Catalunya*, la nostra societat és plural, també des del punt de vista religiós. Durant aquest quart de segle, la pluralitat entre nosaltres ha crescut significativament. Fruit de les llibertats conquerides, s'hi expressen maneres de viure i de creure molt diferents, i l'arribada de nombrosos immigrants procedents d'altres àrees culturals ha fet de Catalunya una societat multicultural i plurireligiosa. Tot plegat és un signe de la vitalitat del poble català i de la vida interior que hi ha en ell. Però aquesta constatació ens exigeix un doble compromís. Per una banda, el deure d'evitar el relativisme i el sincretisme mitjançant un exercici correcte de discerniment; per l'altra, superar la temptació de confrontació, mitjançant la col·laboració i el diàleg franc i obert. Tots dos compromisos són deures cristians i cívics, que contribueixen a bastir una societat desenvolupada i en pau, que inclou, com diu Benet XVI a la seva encíclica *Caritas in veritate*, la seva dimensió espiritual.²⁶

Ens estimula a un diàleg fecund amb la societat catalana contemporània la iniciativa cultural que proposa el mateix sant pare Benet XVI amb el que ha anomenat l'atri dels gentils: «Crec que l'Església hauria d'obrir també avui una espècie d'atri dels gentils on els homes puguin entrar en contacte d'alguna manera amb Déu sense conèixer-lo i abans que hagin trobat l'accés al seu misteri, al servei del qual està la vida interna de l'Església. Al diàleg amb les religions s'hi ha d'afegir avui sobretot el diàleg amb aquells per a qui la religió és quelcom estrany, per a qui Déu és desconegut i que, malgrat això, no voldrien estar simplement sense Déu,

---

²⁴ Mc 12,17.

²⁵ Benet XVI, Discurs a les autoritats de l'Estat al Palau de l'Eliseu, París, 12 de setembre de 2008.

²⁶ Cf. Benet XVI, Carta encíclica *Caritas in veritate*, 2009, n. 77.

sinó acostar-s'hi almenys com a Desconegut.»²⁷ Probablement, els desafiaments que ens presenta una cultura que es vol construir sense Déu són avui el repte cultural més important que haurem d'afrontar en el futur immediat, i ja ens hi vam referir en el nostre anterior document *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*.²⁸

d) El fenomen polièdric de la globalització

13. També Catalunya s'ha vist afectada per l'extensió i l'aprofundiment del fenomen de la globalització. Tal com ho explica Benet XVI en la seva encíclica poc abans citada, aquest és un fenomen ambivalent i complex del qual es pot fer un ús constructiu i alliberador per a l'ésser humà i els pobles o bé un ús negatiu.²⁹

En efecte, la globalització de les comunicacions i de la cultura no sempre va acompanyada d'una globalització dels drets elementals de la persona, del reconeixement de la seva dignitat. Per altra banda, pensant sobretot en el nostre poble, alhora que la globalització dóna la possibilitat d'accedir a la xarxa mundial des del que cadascú és, també constitueix un perill de dissolució de la pròpia identitat en categories i estils uniformadors i despersonalitzadors, imposats per una cultura dominant transversal que no coneix fronteres.

El missatge de l'evangeli és un missatge amb vocació universal, i l'Església, per la seva catolicitat intrínseca, aspira a aquesta universalitat i a irradiar el tresor que hi ha en el seu interior a tots els pobles de la terra, tot respectant i valorant la singularitat de totes les cultures. La catolicitat de l'Església es caracteritza, precisament, per viure la universalitat sense anul·lar les identitats particulars.

e) Els fluxos migratoris

14. Catalunya ha integrat des dels anys seixanta una quantitat considerable de persones immigrades procedents d'altres territoris d'Espanya. *Arrels cristianes de Catalunya* se'n feia ressò, considerant aquest fenomen beneficiós per a tots.

Avui Catalunya ha de fer front a un nou repte, més exigent en un cert sentit. És el flux migratori de persones procedents de països extracomunitaris, que introdueixen entre nosaltres categories culturals i costums molt diferents dels nostres. Això ocasiona un cert distanciament i una marginació social, sovint agreujada per la situació de precarietat i pobresa, provocada per la crisi econòmica. Cal tenir en compte el que Benet XVI afirma sobre això, que «cap país per ell mateix no pot ser capaç de fer front als problemes migratoris actuals. Tots podem veure el sofriment, el disgust i les aspiracions que comporten els fluxos migratoris. Com se sap, és un fenomen complex de gestionar; això no obstant, està comprovat que els treballadors estrangers, malgrat les dificultats inherents a la seva integració, contribueixen de manera significativa amb el seu treball al desenvolupament econòmic del país que els acull, així com al seu país d'origen a través de les trameses de diners. Òbviament,

---

²⁷ Benet XVI, *Discurs a la cúria romana amb motiu del Nadal*, 21 de desembre de 2009.

²⁸ Els bisbes de Catalunya, *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*, Claret, Barcelona, 2007.

²⁹ Cf. Benet XVI, Carta encíclica *Caritas in veritate*, 2009, n. 34-42.

aquests treballadors no poden ser considerats una mercaderia o una mera força laboral. Per tant, no han de ser tractats com qualsevol altre factor de producció. Qualsevol emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals inalienables que han de ser respectats per tots i en qualsevol situació».³⁰

L'Església, animada per la tradició moral envers els forasters —heretada de l'Antic Testament, que mana no oprimir l'immigrant,³¹ i segellada amb el Nou Testament, que revela que Jesús també va ser emigrant i que s'identifica amb el foraster que és acollit—,³² convida a l'amor generós envers l'immigrant, i el practica a través de tots els seus organismes de servei social i caritatiu.

L'objectiu ha de ser doble. Cal fer un esforç per garantir els drets dels nousvinguts, a fi que siguin tractats sempre amb la dignitat que correspon a tota persona humana, especialment si pateixen formes de vulnerabilitat social i econòmica. I alhora també cal ajudar-los a integrar-se en la nostra cultura i en la nostra societat, sense que perdin les seves peculiaritats pròpies i legítimes. Això resultarà més urgent, tractant-se de drets i deures regulats per la llei. I d'aquesta integració en sortirà també una renovació de les nostres comunitats cristianes, ja que molts són catòlics, però també una societat catalana renovada, tal com la llarga tradició de la nostra cultura palesa àmpliament amb les aportacions de les diverses emigracions, realitzant-se així un noble intercanvi de dons recíprocs. Sobretot en referència al dret a emigrar i a l'acolliment dels emigrants, tenint present el bé comú universal, que comprèn tota la família dels pobles, cal superar qualsevol egoisme nacionalista³³ per part dels pobles que acullen, i alhora «els immigrants tenen el deure d'integrar-se al país d'acollida, respectant-ne les lleis i la identitat nacional».³⁴

f) La crisi econòmica tan greu que patim

15. La greu crisi econòmica que travessa el món i colpeja persones i poblacions ha fet més palesa la precarietat de la nostra societat globalitzada, que sembla escapar al control dels Estats i d'altres institucions internacionals. Les mesures per a pal·liar-la que s'estan prenent i que poden acabar afectant sobretot els més febles i necessitats, reclamen que sigui exemplar la lluita contra el frau, el fre a l'enriquiment fàcil i injust, i que es promogui la creació de nous llocs de treball i que la solidaritat continuï augmentant.

No podem deixar de dir que aquests són moments de reflexió i d'anàlisi de com estem construint la nostra societat, no només els governants, sinó tots els ciutadans; i no podem defugir aquesta responsabilitat. Precisament, el papa Benet XVI, amb la seva encíclica *Caritas in veritate*, proporciona una anàlisi valenta de quines són les arrels de les nostres veritables carències i quines han de ser, per tant, les vies

---

³⁰ Benet XVI, Carta encíclica *Caritas in veritate*, 2009, n. 62.

³¹ Cf. Ex 23,9; Lv 19,33-34.

³² Cf. Mt 2,14 i 25,35.

³³ Cf. Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de les Migracions, 2 de febrer de 2001, n. 3.

³⁴ Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat, 16 de gener de 2011.

per a un autèntic desenvolupament integral de les persones. Si el rerefons de la crisi econòmica és una crisi moral profunda, ens caldrà aprofundir —també a casa nostra—, per damunt de les solucions tècniques necessàries, la gran «vocació» a la qual està cridat l'home, tot home i dona, que és la vocació a la felicitat benaurada, a la vida en l'Esperit, feta de caritat divina i de solidaritat.³⁵

16. Comptant amb l'ajuda de Déu, podem creure en la capacitat de reacció i regeneració de la nostra societat catalana per afrontar la crisi. Serà des d'una vida «virtuosa» i en especial amb l'austeritat, la justícia i la solidaritat, que trobarem camins de sortida i d'esperança per als més afectats per la crisi econòmica, amb una redistribució més justa de la riquesa i un exercici de «les virtuts humanes que faci sentir la bellesa i l'atracció de les bones disposicions per al bé»,³⁶ així com promovent activitats econòmiques veritablement productives i respectuoses amb la dignitat de la persona, que facin realitat que la persona humana sigui el centre de tota l'economia. L'esforç de concebre i realitzar projectes economicosocials capaços d'afavorir una societat més justa i un món més humà representa un repte dur, però també un deure estimulants per a tots els agents econòmics i per als qui conreen les ciències econòmiques.³⁷

Cal que valorem i agraim tot el que s'està fent des de les comunitats parroquials i les institucions solidàries, especialment des de Càritas i altres institucions d'ajuda, amb tants voluntaris mobilitzats i tantes persones que estan posant els recursos pastorals i d'assistència que l'Església té al seu abast, al servei dels afectats per aquesta crisi. I demanem que es mantingui i creixi aquest treball caritatiu, amb noves iniciatives que promoguin la solidaritat i la justícia, i alhora s'incentivin les activitats empresarials responsables per tal de mantenir i ampliar els llocs de treball. Tots hem de continuar en el camí del servei i l'entrega generosa envers els qui més ho necessiten.

És hora, també, de mirar endavant i de treballar més esforçadament pensant en les generacions futures. Els bisbes fem una crida a tots els agents socials —autoritats, empresaris, dirigents, treballadors— a no decaure en l'esforç, malgrat la duresa de les circumstàncies, i a treballar amb esperança, fent-ho d'acord amb els grans valors humans i cristians. En aquest punt, constatem més que mai la vigència i actualitat plenes dels principis de la doctrina social de l'Església, dels quals és hora de fer un nou descobriment i una nova difusió.³⁸

g) La família i l'educació

17. Un dels àmbits més sensibles de la profunda crisi social que patim és el de la família i l'educació. Mirant-ho des del punt de vista de les arrels cristianes, hem de dir que, si les noves generacions no viuen prou bé els valors que fins ara han

---

³⁵ *Catecisme de l'Església catòlica*, 1699 i 1726 (i també 1877 i s.).

³⁶ *Catecisme de l'Església catòlica*, 1697 (i també 1803 i s.).

³⁷ Cf. Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau, any 2000.

³⁸ Cf. Consell Pontifici de la Justícia i de la Pau, *Compendi de la doctrina social de l'Església* (2004), Claret, Barcelona, 2005.

configurat la nostra cultura, és precisament perquè no s'ha produït correctament la transmissió d'aquests valors en els dos àmbits primaris de socialització, que són la família i l'escola.

Els avenços socials són en aquest terreny evidents, sobretot pel que fa a l'assimilació d'un tracte més personalista en la família i pel que fa a l'accés a l'educació de tothom, així com l'augment considerable de mitjans pedagògics. Però, tant la família com l'escola, com a institucions socialitzants i educadores de la persona en la seva integritat, pateixen una crisi profunda. Ambdues tenen en comú la missió d'educar, però sembla que la seva tasca educativa global hagi quedat desdibuixada i hagi perdut el seu sentit profund, el seu fonament, el seu contingut i la seva finalitat.

La visió cristiana reconeix la família com el nucli primari i fonamental de la societat: una comunitat de vida i d'amor que està al servei de la vida humana. La família és l'àmbit en el qual la vida és rebuda com a do de Déu i fruit de l'amor dels esposos. Per això donem gràcies a Déu pels esposos que amb generositat viuen la «paternitat responsable» i fem una crida als esposos cristians a una major fecunditat generosa, ja que el futur d'un poble són els seus fills. Com ens ho ha recordat Benet XVI durant la seva estada entre nosaltres, «l'amor generós i indissoluble d'un home i d'una dona és el marc eficaç i el fonament de la vida humana en la seva gestació, en el seu infantament, en el seu creixement i en el seu terme natural. Només on hi ha amor i fidelitat neix i perdura la llibertat veritable. Per això, l'Església advoca per mesures econòmiques i socials adequades per tal que la dona trobi a la llar i en el treball la plena realització; perquè l'home i la dona que contrauen matrimoni i formen una família estiguin decididament recolzats per l'Estat; perquè es defensi la vida dels fills com a sagrada i inviolable des del moment de la seva concepció; perquè la natalitat sigui dignificada, valorada i recolzada jurídicament, socialment i legislativament. Per això, l'Església s'oposa a totes les formes de negació de la vida humana i dóna suport a tot allò que promogui l'ordre natural en l'àmbit de la institució familiar».³⁹

A la família pertanyen originàriament la missió, el dret i el deure de l'educació. La societat en general i l'escola en particular també eduquen, però a manera de prolongació d'aquell dret originari i inalienable dels pares. Els problemes apareixen quan la família només està al servei dels interessos individuals i la societat al servei d'una ideologia determinada. Sobretot, quan la mateixa educació no recupera el seu objectiu últim i no el clarifica. En efecte, superant la mera instrucció, l'educació té per finalitat ajudar a conformar un subjecte humà amb les qualitats morals i espirituals que haurien de caracteritzar una persona plenament madura.⁴⁰ De fet, no hi ha cap pedagogia o sistema educatiu que no contribueixi a crear un model d'ésser humà determinat. En el cas de l'educació cristiana, el model és Jesús mateix, amb totes les seves dimensions plenament humanes. L'Església, en proposar el model humà de Jesucrist, ho fa des del convenciment que està oferint un servei decisiu a la humanització de la societat.

---

³⁹ Benet XVI, Homilia a la Sagrada Família, Barcelona, 7 de novembre de 2010.

⁴⁰ Cf. Benet XVI, Carta encíclica *Caritas in veritate*, 2009, n. 61.

18. En aquesta hora cal també afirmar el valor fonamental de l'escola com a institució al servei de la transmissió de la cultura i de l'educació en la llibertat. Dintre de la seva proposta, l'ensenyament de la religió es presenta com un element fonamental per a promoure el coneixement i la llibertat dels alumnes davant les grans preguntes que sempre estan presents en la seva vida. La classe de religió transmet el patrimoni cultural, les nostres arrels cristianes, i al mateix temps ajuda a afrontar les grans preguntes sobre el sentit de la vida i els grans valors que l'orienten. La institució escolar és un element decisiu per a promoure la participació en la construcció de la societat: «Amb raó podem pensar que el destí de la humanitat futura es troba en mans d'aquells que sabran donar, a les noves generacions que han de venir, raons per a viure i raons per a esperar.»⁴¹

h) Equilibri ecològic amenaçat

19. La constatació que ja feia *Arrels cristianes de Catalunya* que el creixement de mitjans i l'entorbiment de les consciències envers la protecció de la natura ens posa en perill d'autodestrucció, avui encara és més palesa, tot i haver augmentat la intensitat i el nombre de veus que criden a una més clara sensibilitat ecològica.

Ja el sant pare Joan Pau II advertia que «els greus problemes ecològics reclamen un canvi efectiu de mentalitat que porti a adoptar nous estils de vida».⁴² Les decisions sobre les relacions amb el nostre medi ambient —consum, estalvi i inversions—, han de respondre a la recerca de la veritat, la bellesa, la bondat i la comunió amb els altres homes, i han de referir-se sempre a estils de vida inspirats en la sobrietat, la templança, l'autodisciplina, tant en l'àmbit personal com social. Cal escapar a la lògica del mer consum i promoure formes de producció agrícola i industrial que respectin l'ordre de la creació i satisfacin les necessitats primeres de tots, basant-se en una consciència renovada per la interdependència que vincula entre ells tots els habitants del planeta. «La qüestió ecològica no s'ha d'afrontar tan sols per les perspectives terribles que la degradació ambiental perfila: s'ha de traduir, sobretot, en una forta motivació per a una autèntica solidaritat a escala mundial.»⁴³

Celebrem aquesta cura i atenció envers allò natural, i creiem, com diu el papa Benet XVI,⁴⁴ que la fe en un Déu creador ens permet assumir el deure de respectar la natura i les seves lleis, com a veritable do seu, i alhora fer-ne un ús responsable creant cultura al servei de tots, en solidaritat també amb les generacions futures. Amb tot, volem igualment subratllar que aquest amor a la naturalesa ha de començar, especialment, per l'estima i la cura de tota forma de vida, de manera particular per la persona humana —feta a imatge i semblança de Déu, com ho

---

⁴¹ Concili Vaticà II, Constitució pastoral sobre l'Església en el món actual *Gaudium et spes*, 31.3.

⁴² Joan Pau II, Carta encíclica *Centesimus annus*, 1991, n. 36.

⁴³ Consell Pontifici de la Justícia i de la Pau, *Compendi de la doctrina social de l'Església (2004)*, Claret, Barcelona, 2005, n. 486.

⁴⁴ Cf. Benet XVI, Carta encíclica *Caritas in veritate*, 2009, n. 48.

ensenya el llibre del Gènesi—,⁴⁵ que és portadora d'un destí etern, i això des del mateix inici fins a la seva fi natural.

V. CRIDA A VIURE I PRACTICAR L'EVANGELI DE L'ESPERANÇA

20. Anunciar, celebrar, servir i viure concretament l'evangeli de l'esperança és el programa fonamental que proposà Joan Pau II a l'exhortació apostòlica postsinodal *L'Església a Europa*, amb la qual donava una resposta a una societat europea en perill d'arraconar i menystenir la seva herència cristiana,⁴⁶ i Benet XVI ens ha donat un bell mestratge sobre la grandesa de l'esperança cristiana en la seva carta encíclica *Spe salvi*.⁴⁷ El document episcopal *Arrels cristianes de Catalunya* i el més recent, signat també pels bisbes de Catalunya el febrer del 2007, *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*, ja feien una crida a l'evangelització de Catalunya amb la seva realitat històrica, cultural i nacional, i a la reactivació de la fe dins la societat i la cultura actuals. Els bisbes de Catalunya volien amb això oferir el servei millor i més positiu que la fe dona al món secular. Els cristians, en tots els àmbits d'aquest món, estem cridats a viure i proclamar l'evangeli de l'esperança. Les resolucions i el missatge del nostre concili provincial Tarraconense, celebrat l'any 1995, són punts de referència segurs i lluminosos, també avui, per a posar en pràctica concretament aquesta nostra tasca d'anunciar Crist a tots els homes i dones.⁴⁸

En moments de crisi econòmica, moral i política ben preocupants, ens cal anunciar l'esperança. Això vol dir que un dels espais on més urgentment cal que els cristians visquin, testimoniïn i practiquin l'evangeli de l'esperança és el de la política i de les institucions responsables de l'elaboració de les lleis reguladores de la nostra vida social i econòmica. La nostra crida es dirigeix molt especialment als laics i laiques cristians que, com a presència de l'Església en el món secular, tenen el deure i el dret de participar en la vida pública segons els criteris ètics que dimanen de la seva fe i amb l'esperit que l'Església assenyala per a moments de grans canvis socials i polítics, a l'inici d'un nou mil·lenni.⁴⁹

Igualment veiem necessari el compromís laïcal en el doble repte de la inculturació de l'evangeli i de l'evangelització de la cultura actual, així com en la tasca de formar la consciència social segons els criteris de la doctrina social de l'Església. És precisament en aquest camp de la realitat social i econòmica, on avui els cristians hem d'aportar la riquesa de la doctrina evangèlica i el nostre compromís moral, atesa la greu situació de crisi actual. En aquest sentit, el compromís dels cristians i la veu profètica de l'Església a Catalunya en favor dels més febles i necessitats de la societat no faltarà.

Precisament recordant les arrels cristianes de Catalunya i els fruits que ja han donat, ens ho ha reclamat el sant pare Benet XVI en la seva recent visita a l'Obra

---

⁴⁵ Cf. Gn 1,26-27.

⁴⁶ Cf. Joan Pau II, Exhortació apostòlica *Ecclesia in Europa*, 2003, n. 44-121.

⁴⁷ Cf. Benet XVI, Carta encíclica *Spe salvi*, 30 de novembre de 2001.

⁴⁸ Cf. *Concili provincial Tarraconense 1995. Documents i resolucions*, Barcelona 1996, R. 1.

⁴⁹ Cf. Joan Pau II, Exhortació apostòlica *Christifideles laici*, 30 de desembre de 1988; Carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, 6 de gener de 2001.

Beneficosocial del Nen Déu de manera ben emotiva, escoltant i fent-se molt proper als infants i joves discapacitats: «En aquests moments, en els quals moltes llars passen serioses dificultats econòmiques, els deixebles de Crist hem de multiplicar els gestos concrets de solidaritat efectiva i constant, manifestant així que la caritat és el distintiu de la nostra condició cristiana [...] “Tot allò que fèieu a un d’aquests germans meus més petits, a mi m’ho fèieu” (Mt 25,40). En aquesta terra, aquestes paraules de Crist han impulsat molts fills de l’Església a dedicar les seves vides a l’ensenyament, la beneficència o la cura dels malalts i discapacitats. Inspirats en el seu exemple, us demano que continueu socorrent els més petits i necessitats, donant-los el millor de vosaltres mateixos.»⁵⁰

CONCLUSIÓ

21. Fa vint-i-cinc anys, els nostres predecessors es van sentir cridats a posar en relleu les arrels cristianes de Catalunya i renovaren el compromís de l’Església en favor del nostre poble. Ara els pastors de les diòcesis amb seu a Catalunya sentim la urgència de revifar aquestes arrels i impulsar noves iniciatives evangelitzadores, amb esperit de servei, per al bé del país, de la seva cultura, i sobretot de totes les persones que hi viuen. La recent visita del Sant Pare a Barcelona ens encoratja en aquest sentit missioner i ens indica nous camins per on progressar confiadament en aquest nostre intent.

La societat contemporània, com ens ho indicava ja el papa Pau VI,⁵¹ vol testimonis més que no pas mestres, i si accepta els mestres ho fa en la mesura que són autèntics testimonis. És per això que proposem a tots els cristians un compromís renovat en la vivència de la fe i en la seva adhesió amorosa a l’Església, i demanem de no cansar-nos mai de predicar la Paraula de Jesucrist, en tota circumstància, anant a l’essencial del seu missatge d’amor. Tots necessitem viure amb més radicalitat i coherència el que prediquem, a fi que molts dels nostres coetanis puguin sentir-se atrets novament per Jesucrist i es descobreixin convidats a formar part activa de la comunitat dels seus deixebles.

22. Som conscients de les mancances i els errors que, com a membres de l’Església, hàgim pogut cometre en un passat més o menys llunyà, i humilment en demanem perdó; però alhora som també conscients del paper insubstituïble que ha tingut l’Església i el cristianisme en la història mil·lenària de Catalunya, i estem convençuts que els cristians, guiats per la llum sempre actual de la bona nova del Senyor Ressuscitat, podem continuar contribuint-hi decisivament en el present i en el futur. Som fills d’una gloriosa tradició i ens sabem col·laboradors d’un apassionant projecte de Déu mateix, pel bé de tota la humanitat, en el present i en el futur. Som hereus d’una gloriosa tradició que ha arrelat en «una terra que, amb tota probabilitat, va acollir la predicació de Pau i que, posteriorment, fou regada amb la sang del protomàrtir Fructuós, bisbe, i dels seus dos diaques, Auguri

---

⁵⁰ Benet XVI, Paraules durant la visita a l’Obra Beneficosocial del Nen Déu, Barcelona, 7 de novembre de 2010.

⁵¹ Cf. Pau VI, Exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, 8 de desembre de 1975.

i Eulogi».⁵² És el Senyor qui ens obre els camins i és fidel a les seves promeses, que es realitzen en la feblesa de la nostra vida. Així ho proclamà sant Fructuós, inspirat per l'Esperit Sant, en el moment de lliurar la seva vida: «No us mancarà pastor, i l'amor i la promesa del Senyor ja no podran fallir, ni en aquest món ni en l'altre. Perquè això que esteu veient és feblesa d'una hora.»⁵³

Per això sentim la necessitat de recórrer amb fe i confiança a l'omnipotència de Déu en la pregària personal i comunitària, i de refermar els nostres llaços fraternals de comunió en el Senyor, en les nostres diòcesis i parròquies, en les nostres comunitats i en les nostres famílies, en les associacions i moviments. Només així podrem oferir respostes adequades perquè l'Església sencera es presenti al món contemporani amb una empenta missionera capaç de promoure i dur a terme amb goig i encert la nova evangelització que el Senyor ens encomana als inicis d'aquest tercer mil·lenni de l'era cristiana.⁵⁴ Ens proposem i proposem a tot el poble cristià que peregrina a Catalunya, una nova primavera de l'esperit, una nova embranzida evangelitzadora al servei de tota la societat i una entrega generosa als més petits i necessitats: que cadascú en el seu entorn sigui flama ardent de fe i de caritat.

Que el Senyor beneeixi els nostres propòsits i la Mare de Déu, venerada a la nostra muntanya santa de Montserrat i en els innumbrables santuaris de la nostra terra catalana, ens acompanyi i ens sostingui en el camí del servei al nostre poble!

Els Bisbes de Catalunya

21 de gener de 2011, Festa dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi

---

⁵² Els bisbes de Catalunya, *Pau, apòstol del nostre poble*, Claret, Barcelona, 2008, p. 3.

⁵³ *Martiri dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi*, dins *Actes dels màrtirs*, Proa, Barcelona, 1991, p. 123.

⁵⁴ Cf. Benet XVI, Carta apostòlica en forma de *motu proprio Ubicumque et semper*, 21 de setembre de 2010.

secció de notes i comunicacions

TROBA'11

Data: 9 d'abril de 2011

Horari: Sortida a les 17.30 h de l'església parroquial de Santa Maria de la Pobla de Montornès

Participació en el via crucis jove fins a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Torredembarra

A les 19.30 h, participació en l'eucaristia, presidida pel Sr. Arquebisbe

Sopar a la plaça del Castell

A continuació: concert del grup Canta la teva Fe i lliurament de les compostel·lanes del Camí de Santiago

Destinataris: joves cristians de 14 a 18 anys

Organitza: Delegació diocesana de pastoral de joventut

JORNADES MUNDIALS DE LA JOVENTUT 2011 - JMJ MADRID

Lema: Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe (Col. 2,7)

Programa

Dimecres, 17 d'agost: Arribada a San Lorenzo d'El Escorial. Acte de benvinguda i actuació del grup Kairoi

Dijous 18 d'agost: Activitats culturals i lúdiques al matí, a San Lorenzo, i ruta per les muntanyes d'El Escorial. Benvinguda al Sant Pare a la plaça Cibeles de Madrid, a la tarda, i participació en els diferents actes que s'organitzin a la nit: concerts, exposicions, mostres, visites guiades...

Divendres 19 d'agost: Catequesi amb el bisbe i treball en grups (celebració del perdó, pregària, moment musical...) al matí. Participació en els diferents actes que s'organitzen a Madrid, a la tarda, i via crucis de la JMJ a la nit. També concerts, exposicions, mostres, visites guiades per Madrid...

Dissabte 20 d'agost: Vetlla amb el papa a l'aeròdrom de Cuatro Vientos i adoració eucarística

Diumenge 21 d'agost: Missa d'enviament amb el Papa i tornada a casa

Edat: 16-35 anys

Inscripcions: www.delejot.cat

Organitza: Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya, Andorra i Balears

TARRAGONA MISSIONERA
TROBADA DIOCESANA DE MISSIONS

Lema: Donant vida

Dia: 9 d'abril de 2011

Horari: de 10.00 h a 18.00 h

Lloc: Parròquia de Sant Joan Baptista del Catllar

Organitza: Delegació diocesana de missions i arxiprestat del Tarragonès Llevant

